ORTODOKSİA
AHLÂKÎ VE DİNÎ RESALE

Müdürü mes'ul
MELETİOS LUKAKİS

Mahal idare
Tahta Minare, Vodina Sokağı 42
İstanbul—Fener

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΗΘΙΚΟΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
† Ο ΧΡΙΣΤΟΥΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΖ΄. — ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1942 — ΤΕΥΧΟΣ 9

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΟΙ ΔΥΟ ΔΡΟΜΟΙ ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗΣ ΕΠΙΤΥΧΙΑΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

Ἡ ἐπιτυχία διὰ τὴν ὁποίαν γίνεται ἐδῶ λόγος δὲν σημαίνει βαθμιαίαν ἐπὶ τὰ κρείττω θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν πρόοδον καὶ ἀνθρωπιστικὴν τελειοποίησιν τοῦ ἀνθρώπου, ἀσχέτως πρὸς οἱανδήποτε ἄλλην ἐξωτερικὴν ὑλικὴν καὶ κοινωνικὴν προκοπήν. Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἀγῶνος ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνουν πρὸ παντὸς οἱ ἠθικοὶ ἥρωες. Ἡ πάλη ἐκείνη ἀποβλέπει εἰς τὴν καταπολέμησιν διαφόρων ἀτελειῶν, σφαλμάτων καὶ ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα ἂν τὰ ἀφήσῃ ὁ κάτοχός των νὰ ἀναπτύσσωνται μόνα καὶ ἐλεύθερα, μεταβάλλονται εἰς πάθη καὶ βλάπτουν τοὺς ἐσωτερικοὺς ἠθικοὺς θησαυροὺς τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς αἱ ἄκανθαι αὐξανόμεναι ἀνέρχονται εἰς μέγα ὕψος καὶ καταστρέφουν τὸ σιτάρι.

Εἰς τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἁπλούστατα ἐξετάζεται ὁ ἐξωτερικὸς ἀγὼν τοῦ ἀνθρώπου — ἄνευ ἀποκλεισμοῦ, δι' ὡρισμένην τάξιν ἀνθρώπων, καί τινος συνεργασίας καὶ τῶν ἠθικῶν δυνάμεων — ἀγὼν τὸν ὁποῖον ἀναλαμβάνει οὗτος εἰς μίαν ὡρισμένην ἡλικίαν, συνήθως μετὰ τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν

μαθητικῶν ἑδωλίων. Ἀγωνίζεται διὰ νὰ ἐπιβληθῇ εἰς ἕνα ὡρισμένον κύκλον ἀνθρώπων, νὰ κατορθώσῃ νὰ προχωρήσῃ εἰς τὴν ἐπιστήμην ἢ τὴν τέχνην, ἢ τὸ ἐμπόριον ἢ εἰς οἱονδόποτε ἄλλο ἔργον τὸ ὁποῖον θὰ ἐκλέξῃ ὡς πόρον ζωῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα λοιπὸν τῶν κόπων αὐτῶν καὶ μόχθων εἶναι ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιτυχία.

Ἡ ἐπιτυχία αὐτή, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἀναπτυχθέντων, περιλαμβάνει δύο κύρια στοιχεῖα· τὴν ἐπιβολὴν ἐπὶ ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τὴν διὰ τῶν προμνησθέντων τρόπων ἐξασφάλισιν μιᾶς ἀνέτου ὑλικῆς ζωῆς.

Δύο δρόμοι ὁδηγοῦν εἰς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ποὺ ὀνομάζεται ἐξωτερικὴ ἐπιτυχία. Ὁ πρῶτος δρόμος εἶναι ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον βαδίζουν τρεχάτοι οἱ κοινῆς ἀντιλήψεως ἄνθρωποι καὶ συγχρόνως ἐστερημένοι ἀνωτέρου ἠθικοῦ αἰσθητηρίου ἢ ὅσοι δὲν ἔχουν πρωτοβουλίαν καὶ ἀκολουθοῦν διὰ διαφόρους λόγους ἕνα ἄλλον ποὺ περιπατεῖ ἤδη εἰς τὸν δρόμον αὐτόν. Τὸν δρόμον αὐτὸν τὸν προτιμοῦν συνήθως καὶ οἱ μὴ ἔχοντες μὲν τὸ ἀνώτερον ἠθικὸν αἰσθητήριον, ἀλλὰ πεπροικισμένοι μὲ ἀρκετὴν δόσιν εὐφυΐας καὶ μὲ περισσοτέραν δόσιν πονηρίας. Οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὴν τάξιν τῶν λεγομένων ***ἐπιτηδείων***.

Εἰς τοὺς τύπους τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἀφιέρωσεν ὁ γνωστὸς συγγραφεὺς Μὰξ Νορντάου ὁλόκληρον κεφάλαιον καταχωρισθὲν εἰς τὸ σύγγραμμά του "κοινωνιολογικὰ παράδοξα" καὶ φέρον τὸν τίτλον "ἐξωτερικὴ ἐπιτυχία". Οἱ ἐπιτήδειοι αὐτοὶ μικροὶ ἢ μέτριοι κατὰ τὴν πραγματικὴν ἀξίαν καθόλου, καταφεύγουν εἰς μέσα πρὸς ἐξαπάτησιν τῶν περὶ ἑαυτοὺς κατωτέρων των κατὰ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἐπιτηδειότητα ἀνθρώπων· εὐκόλως ἠλεκτρίζουν τὰ ἀφελῆ καὶ διαρκῶς μακάριον διανοητικὸν ὕπνον κοιμώμενα πλάσματα· τοὺς καθιστοῦν ἀφωσιωμένα των ὄργανα. Οἱ ἐπιτήδειοι μὲ κάθε μέσον προσπαθοῦν νὰ πείσοιν τοὺς ἄλλους ὅτι δὲν πρόκειται περὶ κοινοῦ ἐπιστήμονος, ἢ τεχνίτου ἢ ἐμπόρου, ἢ γενικῶς περὶ κοινοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ περὶ ἑνὸς ἐξαιρετικοῦ ἀνθρώπου. Κουράζονται διὰ νὰ ἀποδείξουν μὲ ποικίλα μέσα ὅτι ἔχουν πολὺ μυαλό, μεγάλην ἀξίαν διὰ τὸ α ἢ β ἐπιστημονικὸν στάδιον ἢ βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα ἢ ἐμπόριον καὶ ὅτι εἶναι τελείως ἱκανοὶ νὰ διευθύνουν καὶ ἄλλους. Γεμίζουν οἱ ἴδιοι τὴν πέριξ ἀτμόσφαιραν μὲ τὰ ἰδικά των μεγάλα λόγια τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἰδίαν των ἀξίαν ἢ εἰς τὴν ἀνικανότητα τῶν πράγματι ἀξίων. Ἐκκωφαντικῶς ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἐπῳδὸς τοῦ αὐτοθυμιάματος ἕως ὅτου καὶ οἱ "κραγέται κολιοί" οἱ θαυμασταί των, ἀρχίσουν ἀσυναισθήτως ὡς κανονάρχαι νὰ ἐπαναλαμβάνουν ἐν χορῷ τὴν ἰδίαν ἐπῳδὸν τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦ θαυμασμοῦ.

Οἱ τύποι αὐτοὶ λησμονοῦν ὅτι ἡ πραγματικὴ ἀξία φανερώνεται εὔκολα καὶ ἐπιβάλλεται ἀφ' ἑαυτῆς. Εἶναι ματαιοπονία τὸ νὰ κουράζεται κανεὶς διὰ νὰ ἀποδείξῃ εἰς τοὺς ἄλλους ὅτι εἶναι ἔξυπνος καὶ ἱκανός.

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ προδίδει τὸ ἐναντίον. Οἱ ἐπιτήδειοι, ἀκριβῶς ἐπειδὴ δὲν ἔχουν πραγματικὴν ἀξίαν, ἡ ὁποία καὶ μόνη κτίζει τὸ καλὸν καὶ μόνιμον οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς, τὴν ἐπιτυχίαν, ἐπάνω εἰς τὸν ἀσάλευτον βράχον, προσπαθοῦν νὰ στηρίξουν τὸ ἐπὶ τῆς σαλευομένης ἄμμου ἱστάμενον οἰκοδόμημά των, μὲ τὴν κολακείαν, μὲ τὸ ψεῦδος, μὲ τὴν ὑπόκρισιν, μὲ τὴν ἀπάτην, μὲ τὴν ἐπιτηδειότητα. Οἱ τοιοῦτοι πεπεισμένοι ὅτι δὲν ἔχουν ἄξιον λόγου μέλλον προσπαθοῦν ἑκάστοτε ἐπιτηδείως νὰ δημιουργοῦν ἕνα ἀσταθές, μικρόν, στιγμιαῖον, παρόν. Ὁ διάσημος Γάλλος συγγραφεὺς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος (1732-1799) Beaumarchais τοὺς τύπους αὐτοὺς εἶχεν ὑπ' ὄψει εἰς τοὺς ἑξῆς στίχους τοῦ ἔργου του "Mariage de Figaro„. Ὁ κόμης Ἀλμαβίλλα ἀπευθύνεται πρὸς τὸν ἔξυπνον ὑπηρέτην Φιγκαρώ, τὸν λέγει· "μὲ ἕνα καλὸ χαρακτῆρα καὶ μὲ τὸ πνεῦμα (=ἐξυπνάδα) θὰ ἠμποροῦσες ἀπὸ θυρωροῦ ἐπαύλεως νὰ προοδεύσῃς μιὰ μέρα στὰ γραφεῖα.„ Ὁ εὐφυὴς Φιγκαρὼ ἀπαντᾷ ὡς ἑξῆς· "πνεῦμα χρειάζεται διὰ νὰ προοδεύσῃ κανείς; ὁ ἐξοχώτατος κοροϊδεύει τὸ ἰδικόν μου. Νὰ τί χρειάζεται· νὰ ἦσαι μετρίας ἀξίας καὶ χαμερπὴς κόλαξ καὶ τότε ὅλα τὰ κατορθώνῃς„.

"Mediocre et rampant et l'on arrive à tout„.

Ἡ κοινωνία ἡ σημερινὴ εἶναι παραγεμισμένη ἀπὸ τοὺς τύπους αὐτούς. Ἐὰν ὅμως εἶχε κανεὶς τὸν καιρὸν νὰ παρακολουθῇ μέχρι τέλους τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιτυχίας τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν θὰ ἐπείθετο ὅτι πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἡ βασιλεία, εἴτε ὡς ἐπιβολὴ ἀσκουμένη ἐπὶ ὡρισμένου ἀριθμοῦ ἀνθρώπων, εἴτε ὡς δημιουργία μιᾶς περιουσίας, εἶναι ὀλιγοχρόνιος. Δὲν ἀρνοῦμαι καὶ τὸ μακροχρόνιον τοῦ θριάμβου καὶ τῆς ἐπικρατήσεως μερικῶν ἐξ αὐτῶν. Ἡ ἐπιτυχία ὅμως αὐτή, ὡς ἀπόκτησις ἰδίως περιουσίας, ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ καὶ παράγοντας ὅλως ἀσχέτους (κληρονομία, λαχνὸς κλπ.) πρὸς τοὺς ἐνταῦθα ἀναπτυχθέντας. Ἡ πραγματικὴ ὅμως ἀξία, ἡ ἐπιρροὴ καὶ ἐπιβολὴ μὲ κῦρος ἠθικόν, εἶναι πράγματα ποὺ δὲν ἠμποροῦν ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ διαφύγουν τὴν προσοχὴν τῶν καλῶν καὶ ἀμερολήπτων παρατηρητῶν. Οἱ τοιοῦτοι παρατηρηταὶ καταλήγουν ἀργὰ ἢ γρήγορα εἰς τὸ συμπέρασμα "πάντων ἰσχυρότατον ἡ ἀλήθεια„ (Ἔσδρας).

Ἡ ἀλήθεια, ἡ δικαιοσύνη, ἡ φιλεργία ἡ εἰλικρίνεια, ἡ προσοχή, ἡ ψυχραιμία, ἡ πραγματικὴ εὐφυΐα, ἡ ἀδιαφιλονίκητος ψυχικὴ δυναμικότης, εἶναι τὰ στοιχεῖα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος σταθερῶς δημιουργεῖ καλὸν παρὸν καὶ ἄριστον μέλλον. Ἐὰν εἰς αὐτὰς τὰς ἀρετὰς προσθέσωμεν τὴν ἐπιμονήν, τὸ θάρρος, τὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ τὴν καλῶς νοουμένην οἰκονομίαν ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιτυχία θὰ εἶναι ἐξησφαλισμένη ἀπὸ πάσης ἀπόψεως. Ἀφ' ἑαυτῆς θὰ προκύψῃ ἡ ἐπιβολὴ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἑνὸς περιβάλλοντος,

ἐπὶ μεγάλου ἢ μεγίστου μέρους ἢ καὶ ἐπὶ ὅλης τῆς κοινωνίας, ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου. Αἱ διανοητικαὶ ἀξίαι καθὼς καὶ αἱ ἀξίαι τοῦ χαρακτῆρος ἐπιβάλλονται. Πᾶσα ἀπόπειρα παρεμποδίσεως τῆς πρὸς τὰ ἐμπρὸς πορείας των εἶναι ματαία. Τὰ ἐμπόδια διὰ τὰς ἀξίας εἶναι ἡ κολυμβήθρα εἰς τὴν ὁποίαν βαπτιζόμεναι ἐξέρχονται ἰσχυρότεραι καὶ μὲ μεγαλυτέραν ἀπόδοσιν. Ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τὸ ἀφορῶν τὴν ἀπόκτησιν ὑλικοῦ πλούτου, καὶ αὐτὸ εἶναι δι' αὐτὰς κατορθωτόν. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν πολλὰ χρήματα ἢ ποὺ δὲν ἔχουν καθόλου, τὴν ἀπόκτησιν τῆς περιουσίας τὴν ἀποδίδουν εἰς ***τὴν τύχην***. Ἡ ἀνύπαρκτος τύχη καλύπτει τὰ πραγματικὰ αἴτια τῆς μὴ ἀποκτήσεως πλούτου· τὰ κρύπτει ὁ κρίνων διὰ νὰ μὴ καταδικάσῃ καὶ τὸν ἴδιον ἑαυτόν του. Θὰ εὑρίσκετο εἰς πολὺ διάφορον θέσιν ἐὰν εἶχε τὰ προσόντα καὶ τὰς ἰδιότητας ποὺ ἀπηρίθμησα ἀνωτέρω, καὶ τὰ ὁποῖα μόνον δίδουν εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπωφεληθῇ καὶ τὰς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐμφανιζομένας εὐνοϊκὰς δι' ἀπόκτησιν ὑλικῆς περιουσίας εὐκαιρίας. Τοὺς τοιούτους βοηθεῖ καὶ ἡ θεία δύναμις κατὰ τὸ ἀρχαῖον λόγιον "σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει„. Ἄλλως τε ἡ ἀπόκτησις περιουσίας διὰ τῆς φιλεργίας, ὑπομονῆς, ἐπιμονῆς, εἰλικρινείας, προσοχῆς, εὐφυΐας καὶ ψυχραιμίας καὶ συνέσεως συντελεῖ κατὰ φυσικὸν λόγον καὶ εἰς τὴν αὔξησιν τῆς ὑπολήψεως, τοῦ κύρους καὶ τῆς ἐπιβολῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Τὸ ἕνα συμπληρώνει τὸ ἄλλο καὶ τοιουτοτρόπως γίνεται ἀρτία ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιτυχία. Ἡ ἐπιθυμία ὅμως ἐπιδιώξεως ἑνὸς νομίμου καὶ ἁγνοῦ σκοποῦ, ἐπιτυχίας εἰς ἓν καλὸν ἔργον, εἰς μίαν εὐγενῆ ἐπιχείρησιν, δὲν πρέπει νὰ ἐκφυλίζεται εἰς ὑπερβολικὸν καὶ παθολογικὸν ζῆλον. Ἐνθυμηθῶμεν τὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων "μηδὲν ἄγαν„· μὴ λησμονῶμεν καὶ τὴν γαλλικὴν παροιμίαν "pas trop de zèle„. Διότι ἄλλως ὁ πόθος ἐξελίσσεται εἰς παθολογικὴν κατάστασιν, ἡ ψυχρὰ καὶ νηφάλιος σκέψις παραμερίζεται καὶ παρὰ τὴν ὕπαρξιν πολλῶν ἄλλων προσόντων ὁ ἄνθρωπος ἀποτυγχάνει εἰς τὴν ζωήν. "Ὑπάρχουν, γράφει ὁ Γάλλος Λὰ Μπρουγιέρ, μερικοὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν κάτι μὲ τόσην θέρμην καὶ μὲ τόσην ὁριστικότητα ὥστε ἐκ φόβου μήπως δὲν τὸ ἐπιτύχουν δὲν παραμελοῦν νὰ κάμουν ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἀποτυχίαν„.

Εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς δρόμους περιεπάτησαν καὶ βαδίζουν ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων. Ἀλλὰ οἱ πολλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ εὑρισκόμενοι εἰς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον δρόμον δὲν εἶναι καθ' ὅλα ὅμοιοι πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἑπομένως οὔτε ἐξ ἴσου ὠφέλιμοι, ἢ ἐπιζήμιοι εἰς τὴν κοινωνίαν. Διαιροῦνται εἰς πολλὰς κατηγορίας καὶ εἰς τὸν ἕνα ὅμως καὶ εἰς τὸν ἄλλον δρόμον ὑπάρχει ὁ κοινὸς τύπος ὁ ἔχων τὰ εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν ἀναπτυχθέντα καὶ ἀναλυθέντα στοιχεῖα. Αἱ γενικαὶ γραμμαὶ

Η ΣΧΕΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΟΥΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Β΄.

ΣΧΕΣΙΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΕΚΟΙΜΗΜΕΝΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 146)

Οἱ Ἰουδαῖοι, ὑπερέχοντες τῶν Ἐθνικῶν κατὰ τὰς θρησκευτικὰς δοξασίας καὶ ἕνα καὶ μόνον Θεὸν τὸν Ἰεχωβᾶ λατρεύοντες, σαφεστέραν καὶ πληρεστέραν ὡς εἰκός, εἶχον τὴν περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς πίστιν· διὸ καὶ κατὰ τρόπον τελειότερον ἀντελαμβάνοντο τὴν σχέσιν καὶ τὰ καθήκοντα αὐτῶν πρὸς τοὺς κεκοιμημένους. Παντελῶς ἀπεγύμνωσαν οὗτοι τὰ ἐν λόγῳ καθήκοντα αὐτῶν πάσης εἰδωλολατρικῆς χροιᾶς, ἐπαισθητῶς ἐξύψωσαν ταῦτα ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῶν καὶ ἐκανόνισαν καὶ κατηύθυναν τὴν σχέσιν αὐτῶν πρὸς τοὺς νεκροὺς κατὰ τρόπον εὐγενῆ, ὑψηλὸν καὶ ἰδανικόν.

Οἱ Ἰουδαῖοι μὴ συμμεριζόμενοι τὴν δοξασίαν τῶν Ἐθνικῶν, ὅτι ἡ ψυχὴ ἀποχωριζομένη τοῦ σώματος ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπισκέπτηται αὐτὸ μετὰ θάνατον, εἶχον τὴν ἀντίληψιν ὅτι αὕτη εὑρίσκεται ἐντὸς τοῦ αἵματος, Οὕτως ἐν τῇ Γενέσει λέγεται : «Εἶπε Κύριος πρὸς Κάϊν. Τί πεποίηκας; Φωνὴ αἵματος (ἡ ψυχὴ δηλ.) τοῦ ἀδελφοῦ σου βοᾷ πρός με ἐκ τῆς γῆς» (Γεν. 4, 10). Διὸ ἔπρεπε τὸ αἷμα πίπτον ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ αὐτοῦ εἰσέτι τοῦ ζώου, νὰ καλύπτηται ἀμέσως ὑπὸ χώματος. "Ἡ γὰρ ψυχὴ πάσης σαρκὸς αἷμα αὐτοῦ ἐστι.... Καὶ καλύψει αὐτὸ τῇ γῇ„ (Λευϊτ. 17, 11-13).

εἶναι ἀρκεταὶ πρὸς διάκρισιν τῶν δύο τύπων· αἱ λεπτομέρειαι ἐξετάζονται ἰδιαιτέρως διὰ μίαν ἑκάστοτε ἐμφανιζομένην συγκεκριμένην περίπτωσιν.

Περιττὸν νὰ προσθέσω ὅτι κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ προτιμᾷ τὸν δρόμον τῆς φιλεργίας, τῆς συνέσεως καὶ εἰλικρινείας, τὸν δρόμον τῆς ὑπομονῆς καὶ ἐπιμονῆς. Καὶ ἐὰν ἀκόμη δὲν ἔχῃ πολὺν νοῦν θὰ εὐδοκιμήσῃ ἀσφαλέστερον καὶ καλλίτερον βαδίζων εἰς τὸν δρόμον τῆς ἐργασίας καὶ τῶν ἀνωτέρων ἀνθρωπίνων ἀξιῶν. Ὁ ἄλλος δρόμος εἶναι ἄχαρις καὶ ποσῶς δὲν ἁρμόζει εἰς τὸ ἀνώτερον πλάσμα ποὺ ὀνομάζεται ἄνθρωπος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ ποιητῆς Μένανδρος ἔγραψεν «ὡς χάριεν ἐσθ' ἄνθρωπος ὅταν ἄνθρωπος ᾖ».

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων ἤδη χρόνων αὐστηρῶς ἀπηγορεύθη παρ' αὐτοῖς ἡ καῦσις τοῦ σώματος καὶ ἐθεσπίσθη ὁ ἐνταφιασμὸς αὐτοῦ, τοῦθ' ὅπερ ρητῶς προτρέπει καὶ ἡ Σοφία Σειρὰχ λέγουσα: "Περίστειλον τὸ σῶμα καὶ μὴ ὑπερίδης τὴν ταφὴν" Σοφ. Σειρὰχ 38, 16). Τῆς ταφῆς τοῦ σώματος θεωρουμένης κατὰ ταῦτα καθήκοντος ἱεροῦ καὶ ἐντολῆς θείας, ὁ καίων τὸ σῶμα καὶ μὴ θάπτων αὐτὸ ἐθεωρεῖτο βέβηλος καὶ ὑπεβάλετο εἰς τὴν μεγαλυτέραν τῶν ποινῶν.

Τόσον βαθέως ἦτο ἐρριζωμένον εἰς τὴν συνείδησιν τῶν Ἰουδαίων τὸ ἱερὸν καὶ θεῖον τοῦτο καθῆκον τοῦ ἐνταφιασμοῦ τοῦ νεκροῦ, ὥστε οὐδενὸς ἐφείδοντο οὗτοι μόχθου ὑλικοῦ ἢ ἠθικοῦ διὰ τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ νεκροῦ αὐτῶν, Οἱ παρ' αὐτοῖς δυνάμενοι ἁδρότατα ἐδαπάνων πρὸς ἀπόκτησιν οἰκογενειακοῦ τάφου. Ὁ Ἀβραὰμ ὡς διεξοδικῶς περιγράφεται ἐν τῷ 23ῳ Κεφαλαίῳ τῆς Γενέσεως, ἁδρότατα ἠγόρασεν ἀγρόν, ἐν ᾧ ἔθαψε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ Σάρραν. Ὁ ἀγρὸς οὗτος ἐχρησίμευσεν εἶτα ὡς οἰκογενειακὸς τάφος. διότι ἐν αὐτῷ ἐτάφη ὅ τε Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαὰκ καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ Ρεβέκκα, ὁ Ἰακὼβ καὶ ἄλλοι (Γεν. 49, 31).

Κατὰ παράδοσιν δὲ ἱερὰν οἱ Ἰουδαῖοι διακαῶς ἐπεθύμουν καὶ ἐπεδίωκον, ὅπως ἐνταφιάζωνται, ἢ ἂν τοῦτο ἦτο ἀκατόρθωτον, ὅπως τὰ ὀστᾶ αὐτῶν βραδύτερον μεταφέρωνται εἰς τὸ πάτριον ἔδαφος εἰς τοὺς τάφους τῶν πατέρων αὐτῶν, ἵνα, ὡς ἔλεγον, μετὰ τῶν ἁγίων κοιμῶνται. Ἅπασα ἡ Παλαιά Διαθήκη γέμει τοιούτων παραδειγμάτων. Ὁ Ἰακώβ, ὅστις τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του διήνυσεν ἐν Αἰγύπτῳ ὡς χάριν καὶ ἐλεημοσύνην ἐζήτησε παρὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ, ἵνα ὅταν ἀποθάνῃ. ἐνταφιάσῃ αὐτὸν εἰς τὴν γῆν τῶν πατέρων αὐτοῦ (Γεν. 27, 29). Ὡσαύτως καὶ ὁ Ἰωσὴφ θερμότατα ἐξητήσατο παρὰ τοῦ λαοῦ Ἰσραήλ, ὅπως μεταφέρωσι καὶ ἐνταφιάσωσι τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ εἰς τοὺς τάφους τῶν πατέρων αὐτοῦ (Γεν. 50, 29). Ὁ παραβαίνων θείαν ἐντολὴν δὲν ἠξιοῦτο κατὰ θείαν τιμωρίαν τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ θείου τούτου πόθου, ὅπως ταφῇ δηλονότι εἰς τοὺς τάφους τῶν πατέρων αὐτοῦ. Οὕτως ἐν τῇ Γ' Βασιλειῶν λέγεται: «Ἀνθ' ὧν παρεπίκρανας τὸ ρῆμα Κυρίου καὶ οὐκ ἐφύλαξας τὴν ἐντολήν.... οὐ μὴ εἰσέλθῃ τὸ σῶμά σου εἰς τὸν τάφον τῶν πατέρων σου„. (Γ'Βασιλ. 21-23).

Ὑπῆρχε δὲ παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐποχῇ καὶ προτίμησις ὡς πρὸς τὸν τόπον τῆς ταφῆς. Οὕτως ἐν Ἱερουσαλὴμ ἐνεταφίαζον μόνον τοὺς βασιλεῖς τῆς φυλῆς τοῦ Δαβίδ καὶ τοὺς Προφήτας. Προὐτίμων δὲ οὗτοι τὸν ἐνταφιασμὸν εἰς κῆπον συνεχόμενον μετὰ τοῦ οἴκου. "Καὶ ἐκοιμήθη Μανασσῆς μετὰ τῶν πατέρων αὐτοῦ καὶ ἐτάφη ἐν τῷ κήπῳ τοῦ οἴκου αὐτοῦ, ἐν κήπῳ Ὀζᾶ„ (Δ'. Βασιλ. 21, 18).

Ὁ τάφος παρ' αὐτοῖς ἐθεωρεῖτο ἱερὸς καὶ ἀπαραβίαστος. Αὐστη-

ρότατα δὲ ἐτιμωρεῖτο ὑπὸ τῆς Πολιτείας ὁ τυχὸν ἀνασκάπτων ἢ παραβιάζων τὸν τάφον ἢ καὶ ξένον τινὰ εἰσάγων καὶ ἐνταφιάζων ἐν αὐτῷ.

Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐστέρουν τῆς ταφῆς οὔτε τοὺς ξένους οὔτε καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν εἰσέτι. Ἐν τῇ Δ΄. Βασιλειῶν ρητῶς ἀναφέρονται περὶ ἐνταφιασμοῦ ἐχθρικοῦ ξένου προσώπου ταῦτα: "Ἐπίσκέψασθε τὴν κατηραμένην ταύτην καὶ θάψατε αὐτήν, ὅτι θυγάτηρ βασιλέως ἐστὶν (Δ΄. Βασιλ. 9, 34).

Ἡ στέρησις τῆς ταφῆς ἐθεωρεῖτο ἡ μεγαλειτέρα τῶν ποινῶν, διὸ καὶ ἐπεβάλλετο αὕτη μόνον εἰς τοὺς ἀσεβεῖς, οἵτινες, κατὰ τὸν Ἱερεμίαν "ἔσονται ἐρριμμένοι ἐν ταῖς ὁδοῖς Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ προσώπου μαχαίρας καὶ τοῦ λοιμοῦ καὶ οὐκ ἔσται ὁ θάπτων αὐτοὺς„ (Ἱερ. 14, 16.) Ὁ Ἡσαΐας μετ' ὀργῆς ἀποτεινόμενος τῷ ἀσεβεῖ Βασιλεῖ Βαβυλῶνος λέγει· αὐτῷ: «Σὺ δὲ ριφήσει ἐν τοῖς ὄρεσιν ὡς νεκρὸς ἐβδελυγμένος» (Ἡσ. 14, 19)·

Ἀξία λόγου παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐποχῇ ἦτο καὶ ἡ κατὰ τὴν κηδείαν πρὸς ἐνταφιασμὸν τοῦ νεκροῦ μεγαλειώδης νεκρικὴ πομπή. Ταύτην διέκρινε ἡ μετὰ βαθυτάτης ὀδύνης καὶ κατανύξεως, κατὰ τὰ παρ' αὐτοῖς εἰωθότα, ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ ἐν πολλῷ συναγερμῷ κλήρου καὶ λαοῦ. Ἅπαν τὸ 50ὸν Κεφάλαιον τῆς Γενέσεως διὰ μακρῶν ἐκδαπανᾶται εἰς τὴν περιγραφὴν τῆς τοιαύτης ἐκφορᾶς τοῦ σκήνους τοῦ Ἰακώβ, τελεσθείσης ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰωσήφ.

Μετὰ δὲ τὸν ἐνταφιασμὸν οὐδαμῶς ἐπαύοντο οἱ Ἑβραῖοι, ὅπως εἰς διηνεκῆ εὑρίσκωνται σχέσιν μετὰ τῶν κεκοιμημένων καὶ τὴν ὀφειλομένην εἰς τὴν μνήμην αὐτῶν ἀπονέμωσι τιμήν, "Καὶ ἐκόψατο Ἰσραὴλ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Ἰακὼβ κοπετὸν μέγαν. Καὶ ἐποίησεν Ἰωσὴφ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τὸ πένθος τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἑπτὰ ἡμέρας„ (Γεν. 50, 7). Καὶ τὸν Μωϋσῆ ὡσαύτως ἅπας ὁ λαὸς Ἰσραὴλ ἐπένθησεν ἐπὶ 40 ἡμέρας.

Ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος ἦτο συνέπεια τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος, ὁ νεκρὸς ὡς ὀψώνιον τοῦ ἐν λόγῳ ἁμαρτήματος ἐθεωρεῖτο μεμολυσμένος, συνεπῶς δὲ καὶ ὁ τῆς κηδείας μετέχων ἐμολύνετο. Διὸ καὶ μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἐπεβάλλετο πᾶσι τοῖς εἰς τὴν κηδείαν παραστᾶσιν αὐστηρὸς καθαρμὸς δι' ὕδατος καθαροῦ περιέχοντος, κατὰ τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον, τὴν τέφραν τῆς Δαμάλεως. Ὁ νεκρὸς ὡς μεμολυσμένος ἔδει νὰ ἐνταφιάζηται. Ἰδιαίτατα δὲ οἱ θανατικῇ ποινῇ τελειούμενοι ἁμαρτωλοὶ ἔδει ἀμέσως καὶ αὐθημερὸν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου νὰ ἐνταφιάζωνται, ἵνα μὴ μολύνωσι τὴν γῆν. "Ἐὰν δὲ γένηται ἔν τινι ἁμαρτίᾳ, κρῖμα θανάτου, καὶ ἀποθάνῃ, ταφῇ θάψετε τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐ μὴ μιανεῖτε τὴν γῆν„ (Δευτερ. 21, 22-23).

*
* *

Σήμερον οἱ Ἑβραῖοι κατά τε τὴν κηδείαν καὶ μετὰ ταύτην τηροῦσι τὰ ἑξῆς πατροπαράδοτα ἔθιμα: 1) Οἱ νέοι δύνανται μὲν νὰ παραστῶσιν εἰς τὴν κηδείαν τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ λόγους νομικοῦ καθαρμοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ παρακολουθήσωσιν αὐτὴν μέχρι τοῦ τάφου. 2) Τὸν ἐνταφιασμὸν ἐπακολουθεῖ ὁ προρρηθεὶς αὐστηρὸς καθαρμὸς πάντων τῶν μετεχόντων τῆς κηδείας. 3) Ἅμα τῇ μετὰ τὸν ἐνταφιασμὸν ἐπιστροφῇ εἰς τὸν οἶκον τοῦ νεκροῦ εἷς τῶν ραββίνων σχίζει μικρὸν διὰ λεπιδίου ἐπὶ τῆς καρδιακῆς χώρας ἓν τῶν ἐσωρρούχων (ἰδίᾳ τοῦ ὑποκαμίσου) τῶν στενωτάτων οἰκείων τοῦ νεκροῦ, ὅπερ οὗτοι εἰς ἔνδειξιν πένθους φέρουσι μέχρι φθορᾶς αὐτοῦ. 4) Τὸν ἐνταφιασμὸν ἐπακολουθεῖ ἡ κατ᾽ οἶκον παράθεσις νεκροδείπνου (μακαριᾶς) εἰς ὃ παρακάθηνται πάντες οἱ παρόντες, καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου εἷς τῶν ραββίνων ἀναγινώσκει πενθίμους ψαλμούς. Ἡ τάξις αὕτη ἐξακολουθεῖ καθ᾽ ἡμέραν ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα, παρισταμένων μόνον τῶν οἰκείων τοῦ νεκροῦ. 5) Μετὰ τὴν πρώτην ἑβδομάδα, ἐπὶ τρεῖς εἰσέτι ἑβδομάδας, μέχρι τῆς συμπληρώσεως δηλ. μηνὸς καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου, ἀναγινώσκονται ἐξιλαστήριοι εὐχαὶ ἐπὶ τοῦ τάφου, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν ἡμετέρων τρισαγίων. 6) Μετὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἐπὶ 11 εἰσέτι μῆνας, ἵνα συμπληρωθῇ δηλ. ἔτος, ἅπαξ τοῦ μηνὸς καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου ἀναγινώσκονται ὡσαύτως ἐξιλαστήριοι εὐχαὶ ἐπὶ τοῦ τάφου. 7) Ἡ αὐτὴ τάξις ἐξακαλουθεῖ εἶτα ἅπαξ τοῦ ἔτους κατὰ τὴν ἡμερομηνίαν τοῦ θανάτου ἐπ᾽ ἀόριστον. 8) Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς παραμονῆς τῆς ἐτησίας μεγάλης ἑβραϊκῆς ἑορτῆς τῆς καθολικῆς νηστείας τῆς ἐπιλεγομένης ***Κιποὺρ*** ἀναγινώσκονται ἐξιλαστήριοι εὐχαὶ γενικῶς ἐπὶ τῶν τάφων, ἐν εἴδει τῶν παρ᾽ ἡμῖν καθολικῶν τρισαγίων κατὰ τὰ δύο ἐτήσια ψυχοσάββατα, καὶ 9) Κατ᾽ ἀρχαίαν αὐστηρὰν παράδοσιν δὲν ἐπιτρέπεται ἐκταφὴ ἢ ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων, τηρουμένης τῆς ἀρχαίας τάξεως, ὅπως οἱ οἰκεῖοι ἐνταφιάζωνται ὁ εἷς παρὰ τὸν ἄλλον.

(Ἀκολουθεῖ)

† Ο ΠΡΟΥΣΗΣ ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΚΑΤΑ ΘΥΜΟΥ

ΕΠΗ ΗΘΙΚΑ ΚΕ΄, ΚΣΤ΄, ΚΖ΄

ΠΡΟΣ ΕΥΓΕΝΗ ΔΥΣΤΡΟΠΟΝ

Δοξάριον πλούτη καὶ εὐγένεια.—Ἡ τάξις τῶν τιτλούχων εὐγενῶν.— Διατὶ ἐξέλιπον. — Ἡ φυσικὴ τάξις. — Ἡ ἀριστοκρατικότης τοῦ Ταρταρούφου. — Δύο ὀάσεις — Ἡ λογικὴ τῶν πραγμάτων. — Πηλὸς καὶ δέρματα ἐπαιρόμενα.—Οἱ τελευταῖοι ἓξ στίχοι. — Ὄνοι μυλικοὶ μεγέθους ἵππου. — Τὸ δεύτερον ἔπος. — Εὔστοχοι ἐρωτήσεις. — Διαστρέβλωσις τῆς λογικῆς.—Ἡ ἀλήθεια τῶν τριῶν στίχων. Εὐγένειά ἐστιν ἡ χρηστότης.

Πλανώμενος ὁ ἄνθρωπος κρίνει τὰ πράγματα ἐπιφανειακῶς. Ἐπαίρεται δι᾽ ὅσα ἔπρεπε νὰ ταπεινοφρονῇ ἢ λυπεῖται δι᾽ ὅσα ὤφειλε νὰ χαίρῃ. Ὑπερηφανεύεται διὰ τὰ μηδαμινά. Ὥριμοι τὴν ἡλικίαν ἄνδρες θαυμάζομεν ὅπως τὰ παιδία ποὺ ἔχουν πρὸ αὐτῶν ψεύτικα παιγνίδια. Παιδικὰ ἀθύρματα ὁμοιάζουν ἡ ἐπίνειος δόξα, τὰ προσωρινὰ πλούτη καὶ ἡ χαρτίνη εὐγένεια, πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα ὀφρυούμεθα. Ἡ λογική μας δὲν ἐργάζεται, δὲν ἐξετάζει βαθύτερα. Εἶναι παιδικὴ κατ᾽ οὐσίαν καὶ πολὺ ὀλίγον χριστιανική.

Κατὰ πλουτούτων ὁμιλεῖ τὸ ΚΗ΄ κατὰ ψευδοευγενῶν τὸ ΚϚ΄ καὶ ΚΖ΄ ἔπη, τῶν ὁποίων ὡς προειδοποίησις ἠμποροῦν νὰ θεωρηθοῦν οἱ στίχοι 446—451 τοῦ προεξετασθέντος ΚΕ΄ ἠθικοῦ ποιήματος, ὅπου ἀνεγνώσαμεν:

Τὸ δοξάριον δὲ τοῦτο *καὶ* τὸ εὔπορον
Ἢ τ᾽ εὐγένεια, παιδίων ἀθύρματα

Εὐγενὴς λέγεται, κατὰ τὴν γραμματικὴν σημασίαν τῆς λέξεως, ὁ καταγόμενος ἐκ λαμπροῦ γένους. Λαμπροῦ δηλαδὴ διαλάμψαντος εἰς ἡρωϊκὰ ὑπὲρ τῆς πατρίδος κατορθώματα εἴτε διακριθέντος εἰς ὠφιλίμους ὑπὲρ τοῦ πλησίον πράξεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Δικαίως εὐγενὴς ἂς θεωρῆται ὁ διαλάμψας εἰς ἔργα ἀγαθά, ἀδίκως ὅμως νομίζεται εὐγενὴς ὁ καταγόμενος ἐκ λαμπροῦ γένους χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ λάμπῃ εἰς τίποτε. Τοιοῦτοι εὐγενεῖς ὑπῆρχον πολλοὶ ἄλλοτε. Ὠνομάζοντο εὐγενεῖς ἐπειδὴ ἐκληρονόμουν νομίμως τίτλον οἰκογενειακῆς εὐγενείας μεταβιβαζόμενον εἰς τοὺς ἀπογόνους μετὰ προνομίων.

Ἡ τάξις ὅμως τῶν εὐγενῶν ἀριστοκρατῶν ἐξέλιπε. Τὴν ἐδημιούργησαν αἱ ἀρεταὶ προγόνων καὶ τὴν ἀπώλεσαν αἱ κακίαι ἐπιγόνων. Μετὰ τὴν τρίτην γενεὰν ἐκλείπει ἡ λάμψις τοῦ πάλαι ποτὲ διαλάμψαντος προπάππου. Ὁ ἀπόγονος δισέγγονος κρίνεται ὡς ἄτομον ἀγαθὸν ἢ μή. Οἱ σύγχρονοί του δὲν θέλουν νὰ γνωρίζουν τὰς λησμονηθείσας πατραγαθίας καὶ ἐπανέρχεται ἡ φυσικὴ ἀντίληψις καθ' ἣν εὐγενὴς καὶ προνομιοῦχος δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ὁ φέρων μόνον οἰκογενειακὰς περγαμηνὰς ἀλλὰ ὁ ἀγαθὸς ἀνήρ, ὁ ἔχων εὐγένειαν εἰς τρόπους καὶ πλοῦτον εἰς ἔργα. Ἐδῶ σὺν ἄλλοις ἐφαρμόζεται ἡ λατινικὴ παροιμία κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ φύσις (ἡ φυσικὴ τάξις) ἐπανέρχεται καίπερ ἀπωθουμένη διὰ ροπάλων καὶ ξύλων.

Ἤδη οἱ ἀρχαῖοι κατεδίκαζον τὸν καυχώμενον ἐπὶ πατραγαθίᾳ, μὴ ἔχοντα δὲ νὰ ἐπιδείξῃ οὐδεμίαν ἀνδραγαθίαν. Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος εἰρωνεύεται τοὺς σοφούς, τοὺς ἰσχυροὺς καὶ τοὺς ***εὐγενεῖς*** οἱ ὁποῖοι μὴ κληθέντες εἰς τὴν πίστιν καταισχύνονται ὑπὸ τῶν κλητῶν μωρῶν, ἀσθενῶν καὶ ἀγενῶν κατὰ τὴν κοσμικὴν ἔννοιαν. Ἀργότερον ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ὁμιλῶν κατὰ τὸ γνήσιον χριστιανικὸν πνεῦμα ἔλεγεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του: Τί σὲ ὠφελεῖ ἡ δῆθεν εὐγενὴς καταγωγὴ ὅταν σὺ δὲν εἶσαι εὐγενὴς τοὺς τρόπους; Τί σὲ ὠφελεῖ νὰ ἔχῃς ἀγαθὴν ρίζαν καὶ νὰ εἶσαι κακὸς βλαστός; Καὶ μάρτυρα ἅγιον ἂν εἶχες πατέρα, εἰς οὐδὲν θὰ σὲ ὠφελοῦσε, ἐφ' ὅσον μένεις ξένος τῶν ἀρετῶν του. Τοὐναντίον μάλιστα ἡ τοιαύτη καταγωγὴ κατήγορος γίνεται τοῦ ἀνθρώπου, διότι δὲν κρατεῖ συνέχειαν τῶν οἰκογενειακῶν παραδόσεων τῆς ἀρετῆς!

Ἡ εὐσέβεια πρὸ πάντων δὲν συμβιβάζεται μὲ τὰς ἀντιλήψεις περὶ κοσμικῆς εὐγενείας. Ἡ χριστιανικὴ πίστις κατέρριψε τὰ κοινωνικὰ μεσότοιχα καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς—παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ διεκδικοῦσα τὰ πρωτεῖα Δ. Ἐκκλησία συνεμάχει ἀεὶ μὲ τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν καὶ κατεδίκασε τὸν Λαμενναὶ— ἡ εὐγένεια καὶ αἱ περγαμηναὶ ἀνήκουν πλέον εἰς τὴν Ἱστορίαν. Εὐσέβεια καὶ ματαιοδοξία δὲν συμβιβάζονται λέγει ὁ Μολιὲρ εἰς τὸν Ταρτοῦφον ὁ ὁποῖος ἐπωφθαλμία σύνευνον θυγατέρα καὶ περιουσίαν τοῦ ἀφελοῦς Orgon, ὁ ὁποῖος ἐζήτει νὰ κάμῃ γαμβρόν του τὸν Ταρτοῦφον καὶ τὸν συνιστᾷ ὡς εὐγενῆ ἀριστοκράτην διὰ νὰ λάβῃ συγκατάθεσιν τῆς δυστροπούσης εἰς τὸ τραγικὸν συνοικέσιον θυγατρός. Κάπου εἰς τὴν Β΄ σκηνὴν τῆς Β΄ πράξεως ἐπιλέγει: Et tel que l'on le voit, il est bien gentil-homme! Ἤτοι ἂν καὶ ἔχῃ πενιχρὸν ἐξωτερικὸν ὁ Τ. ἀνήκει ἐν τούτοις εἰς τὴν τάξιν τῶν εὐγενῶν. Εἰς τοῦτο ἀπαντᾷ ἡ Dorine ἀπάντησιν ἀξίαν προσοχῆς:

Oui, c'est lui qui le dit; et cette vanité
Monsieur, ne sied pas bien avec la pieté.

D'une sainte vie embrasse l'innocense
Ne doit point tant prôner son nom et sa naissance
Et l'humble procédé de la dévotion
Souffre mal les éclats de cette ambition.
A quoi bon cet orgueil?.. Mais ce discours vous blesse
Parlons de sa personne et laissons sa noblesse.

Ἤτοι, ἡ ματαιοδοξία τοῦ διακηρύττειν ἑαυτὸν εὐγενῆ οὐδόλως συμβιβάζεται μὲ τὴν εὐσέβειαν ποὺ διακρίνει τὸν ἀξιότιμον κ. Ταρτοῦφον. Ὁ ἀσπαζόμενος ἀθώαν ζωὴν ἁγιότητος δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῇ περὶ κοσμικῶν πραγμάτων, περὶ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος καὶ εὐγενοῦς καταγωγῆς.

Δύο ἠθικὰ ποιήματα τοῦ Ναζιανζηνοῦ τὸ ΚϚ΄ καὶ τὸ ΚΖ΄ ἀμφότερα φέροντα τὴν ἰδίαν ἐπιγραφὴν "Εἰς εὐγενῆ δύστροπον» ἔξυπνα, σύντομα, μὲ σατυρικὸν ἅλας, εἰκόνας, μεταφορὰς καὶ παρατηρήσεις συγγραφέως πρώτης τάξεως πρόκειται νὰ ἐπιθεωρήσωμεν καὶ ἀναλύσωμεν. Κεῖνται ὡς μικρὰ ὄασις μεταξὺ δύο μακρῶν καὶ κουραστικῶν ἐπῶν, τοῦ ΚΕ΄ ποὺ ἐξητάσαμεν καὶ τοῦ ΚΗ΄ τὸ ὁποῖον, θεοῦ θέλοντος, θὰ μελετήσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον. Εὐγενὴς δύστροπος ὀνομάζεται, ὁ καταγόμενος ἐξ ἐπιφανοῦς γένους μὴ διακρινόμενος δὲ ἐπὶ καλοῖς τρόποις, ὁ κακότροπος υἱὸς εὐγενῶν γονέων, ὁ ἐξ ἀγαθοῦ αἵματος κακός.

— Ἔλεγε τὰ ὀνόματα τῶν προγόνων του ὁ μὴ ἔχων τι ἐκτὸς τοῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματος νὰ δείξῃ. Ὁ ἀκούων, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐπατέρων, θαυμάσιος κατὰ τὰ ἄλλα ἄνθρωπος, ἐγέλασε καὶ εἶπε λόγον ἀξιομνημόνευτον "Τὸ γένος ἐστιν ὄνειδος ἐμοί, γένει δὲ σύ!„ Φύλαττε εἰς τὴν μνήμην σου τοῦτο καὶ μὴ θέτῃς τίποτε ὑπεράνω τῆς ἀρετῆς. Ἐὰν ἦσο δυσειδὴς ἢ δυσώδης, θὰ ἐτόλμας ποτὲ νὰ εἴπῃς ὅτι ὁ πατήρ σου ἦτο ὡραῖος ἢ μυρίπνοος; Ἐὰν σὲ ἔσκυπτον ὡς δειλὸν καὶ ἄνανδρον θὰ ἐτόλμας νὰ ἀναφέρῃς προγόνους ὀλυμπιονίκας; Ἐὰν εἶσαι κακὸς καὶ ἀνόητος τί σὲ ὠφελοῦν οἱ πατέρες καὶ οἱ ἀποθαμένοι; Ἐὰν κρατῇ τις κιθάραν Χρυσοστολισμένην καὶ παίζῃ κακῶς δὲν εἶναι ἀνώτερος τοῦ παίζοντος μέλος εὐγενὲς μὲ κιθάραν τυχαίαν! Παιδαριωδῶς λαλεῖ ὁ ὁμιλῶν περὶ χρυσῶν πατέρων, μὴ ὢν δὲ ἀγαθός, ὁ ἐπικαλούμενος ὡς γραΐδιον νεκροὺς προπαλαίους καὶ πλάσματα μυθολογίας.

—Ἐγὼ βλέπω μόνον ἂν εἶσαι δίκαιος ἢ ἄδικος· Τὰ λοιπὰ δὲν μὲ ἐνδιαφέρουν, διότι ὅλοι εἴμεθα κατ' ἀρχὴν χῶμα καὶ πηλὸς καὶ δέρματα ὅμοια! καὶ μόνον οἱ ἐλαφρόνοοι φουσκώνομεν ἐπαιρόμενοι διὰ πλοῦτον καὶ δόξαν καὶ πατρίσι μεγάλαις. Πατὴρ καὶ γένος, περιττὰ πράγματα. Ἐσένα βλέπω ὦ ἀγαθέ. Εἴμεθα τὸ ἴδιο χῶμα, τὰ ἴδια πλάσματα ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ Πλάστου. Ἡ φύσις δὲν κάμνει διακρίσεις ποὺ ἐδημιούργησαν τὰ ἀνελεύθερα πολιτεύματα σχίσαντα εἰς δύο τοὺς θνητούς, εἰς

εὐγενεῖς καὶ μή. Ἐὰν ὑπερηφανεύεσαι κατὰ τί σὲ δικαιολογεῖ ἡ καταγωγή; καὶ ἀντιθέτως, ἐὰν δὲν κατάγεσαι ἐξ εὐγενῶν τί χάνεις; Οὔτε ὁ ἡμίονος — ζῶον εὐγενὲς — χάνει τίποτε ἐπειδὴ ἔχει πατέρα τὸν ὄνον, οὔτε ὁ κάνθων δοξάζεται, ἐπειδὴ ἐγέννησεν ἡμιόνους.

Κρεῖσσον ἄριστον ἐόντα κακὸν γένος, ἢ κάκιστον
ἔμμεναι εὐγενέτην. Καὶ ῥόδον ἐκ τραχέος
ἐβλάστησε φυτοῖο, ῥόδον γε μέν. Εἰ δ' ἀπὸ γαίης
ἦλθες ἄκανθ' ἁπαλῆς, τοῦ πυρὸς ἄξιος εἶ
Πῶς σὺ κάκιστος ἐών, τόσον φρονέεις προγόνοισι
ὦ κάνθων μυλικέ, ἵππειον ὕψος ἔχων;

Ἐδῶ τελειώνει τὸ πρῶτον ἐκ τῶν δύο τοῦ αὐτοῦ περιεχομένου ποιημάτων. Ὁ τελευταῖος 40ὸς στίχος ἐν σχήματι ἀποστροφῆς ἐνέχει μεγάλην ἀλήθειαν καὶ μᾶλλον θὰ ἔπρεπε νὰ γραφῇ εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν δεδομένου ὄντος ὅτι τοιαύτης ποιότητος ἄνθρωποι — ὄνοι ἔχοντες ἵππου ὕψος — πλεῖστοι ὅσοι διακρίνονται ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐμπαίζοντες τὴν λογικὴν καὶ τὸν πολιτισμόν. Ὑπῆρχον, ὑπάρχουν καὶ θὰ ὑπάρχουν φαίνεται οἱ τοιοῦτοι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀτελείας τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Δι' αὐτὸ φαίνεται δὲν ἠρκέσθη ὁ ποιητὴς εἰς ἓν ποίημα καὶ προσέθεσε δεύτερον ἐπιγραφόμενον "Περὶ τοῦ αὐτοῦ„ ὅπου μὲ ἄλλας εἰκόνας παρομοιώσεις καὶ παρατηρήσεις ἀναπτύσσει τὸ ἴδιον θέμα.

Εἰς τὸ δεύτερον ἔπος ὁ ποιητὴς ἐπανέρχεται ἐξ ἴσου σκωπτικὸς καὶ δηκτικὸς καὶ παρομοιάζει τὸν νομικὴν εὐγένειαν περιβεβλημένον πρὸς πίθηκον ἐν σπουδῇ σκευασθέντα εἰς λέοντα, ἔπειτα δὲ πρὸς κόρακα "τὸν πάντων ὀρνίθων αἴσχιστον κόρακα„ ὁ ὁποῖος θέλει νὰ συναγωνισθῇ μὲ τὸν κύκνον καὶ νομίζει ὅτι πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ βαφῇ λευκός! Ἄλλοι ἂς ἐκτιμοῦν περγαμηνὰς εὐγενείας. Ἐγὼ — λέγει — σημασίαν δίδω μόνον εἰς τὸ ἦθος καὶ τοὺς τρόπους. Αὐτά εἶναι κατ' ἐμὲ ἡ μόνη εὐγένεια!

— Τί πάσχεις, τί διαστρέβλωσιν ἀντιλήψεων παθαίνεις ὦ θνητῶν γένος; Διὰ νὰ ὀνομάσῃς ἵππον ἵππον ζητεῖς νὰ ἰδῇς τὸν φύσει ἵππον. Διὰ νὰ ὀνομάσῃς τι πτηνὸν ζητεῖς νὰ ἴδῃς τὰ πτερά του. Καὶ βοῦν ἀναλόγως, διότι ὅ,τι εἶναι ἕκαστον καὶ ἕκαστος φαίνεται. Τί κωμικὸν γεγονὸς εἶναι εἰς τὴν κωμῳδίαν αὐτὴν τοῦ βίου νὰ γίνεται εὐγενὴς ὁ κάκιστος ἄνθρωπος μὲ μίαν ἔγγραφον περγαμηνήν! Ἵππον ἀγοράζων ζητεῖς τὸν ὡραῖον καὶ ὄχι τὸν ἁπλῶς εὐγενέτην ἀλλ' ἄσχημον. Ἐπίσης καὶ κύνας προτιμᾷς τοὺς ταχεῖς. Οὕτω λοιπὸν σκέψου καὶ ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τοιουτότροπον ποίει ἐκλογήν.

— Φλυαρεῖς ματαίως ἐὰν ὀνομάζῃς σεαυτὸν εὐγενῆ, κάκιστον ὄντα. Διὰ νὰ πεισθῶ περὶ τῆς εὐγενείας σου ζητῶ ὀρθὸν νοῦν καὶ ὄχι ἔγγραφα.

ΠΕΡΙ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

Ἐν τοῖς νόμοις, κανονισμοῖς, νομικοῖς συγγράμμασι, πραγματείαις καὶ μελέταις κτλ. συχνάκις ἀπαντᾶται ὁ ὅρος "νομικὸν πρόσωπον„.

Πρὸς πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ ἐπιστημονικοῦ τούτου ὅρου ἐκρίναμεν οὐχὶ ἄμοιρον ὠφελείας νὰ πραγματευθῶμεν ἐν ὀλίγοις περὶ τούτου καὶ δώσωμεν διασαφήσεις τινάς.

"Πρόσωπον„ (Persona) καλεῖται νομικῶς τὸ "ἱκανὸν ὑποκείμενον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων„.

Πρὸς ὕπαρξιν προσώπου κατὰ νομικὴν ἔννοιαν ἀπαραίτητος ὅρος εἶναι ἡ δικανικὴ ἱκανότης ἢ ἄλλως προσωπικότης, διὸ καὶ μόνον ὁ δυνάμενος νὰ εἶναι ὑποκείμενον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων εἶναι πρόσωπον.

Ἑπομένως πρόσωπον εἶναι ὁ ἔχων ἰδίαν ὑπὸ τοῦ ἐξ ἀντικειμένου δικαίου ἀνεγνωρισμένην καὶ προστατευομένην βούλησιν, τοιοῦτος δὲ εἶναι ὁ ἄνθρωπος (φυσικὸν πρόσωπον), οὗ ἕνεκα τὸ πρᾶγμα ὡς ἐστερημένον βουλήσεως δὲν εἶναι ὑποκείμενον δικαίου.

Ἡ δικανικὴ ἱκανότης δὲν εἶναι δικαίωμα σύμφυτον τῷ ἀνθρώπῳ, ἀλλ' εἶναι κανὼν τοῦ θετικοῦ, ἀναγκαστικοῦ δικαίου μὴ ἀνεχομένου ἀλλοίωσιν ἐξ ἰδιωτικῆς βουλήσεως, διὸ καὶ ἐκ ταύτης οὔτε ἀπονέμεται ἱκανότης δικαίου οὔτε ἡ ὑπάρχουσα αἴρεται.

Σὺ δὲν μὲ ὀνομάζεις εὐγενῆ, ἐνῷ εἶμαι ἐλεύθερος ἄνθρωπος. Γελῶ διὰ τὴν νόσον ποὺ πάσχεις. Εἶσαι ἄρρωστος ἐὰν νομίζῃς ὅτι ἡ κακία καὶ ἡ δυστροπία καλύπτονται μὲ τὴν δῆθεν εὐγένειαν τῆς καταγωγῆς! Τοὺς εὐγενεῖς πρέπει νὰ διακρίνῃ ὄχι ὁ πλοῦτος καὶ αἱ πληρωμέναι περγαμηναὶ ἀλλ' ὁ τρόπος, ἡ χρηστότης τῶν ἠθῶν. Ἴσως καὶ σὺ ἀπὸ τοιούτους νὰ κατάγεσαι. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ ἀποκτήσῃς καὶ χρηστότητα ἤθους, διότι τί σὲ ὠφελεῖ ἡ τυχὸν εὐγένεια ἐὰν εἶσαι κάκιστος; Τὸν εὐγενῆ μὲν τὴν καταγωγήν, δυσγενῆ δὲ τοὺς τρόπους παρομοιάζω πρὸς νεκρὸν σαπισμένον καὶ ὀδωδότα. Εἶναι νεκρὸς ὡς πρὸς τὸ καλὸν καὶ ἀγαθόν! Εὐγένεια ἀληθινὴ καὶ μοναδικὴ εἶναι ἡ χρηστότης τῶν τρόπων.

Τὸν εὐγενῆ μέν, δυσγενῆ δὲ τῷ τρόπῳ
Νεκρὸν νομίζω τῶν καλῶν ὀδωδότα.
Μί' εὐγένεια, τὸν τρόπον χρηστόν φέρειν!

† Ο ΕΛΑΙΑΣ ΑΓΑΘΑΓΓΕΛΟΣ

Κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον, ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκην καὶ πρόσωπον, ἀλλὰ κατ' ἀντίθεσιν ἐλευθέρου καὶ δούλου ὁ ἐλεύθερος ἄνθρωπος εἶναι πρόσωπον, οὐχὶ δὲ ὁ δοῦλος, ὡς ἔχων ὑποχρεώσεις μόνον οὐχὶ δὲ δικαιώματα διὸ περὶ δούλων ἐλέγετο (servi pervi personam non habent).

Πᾶσαι αἱ νεώτεραι νομοθεσίαι καταργήσασαι τὴν δουλείαν καθιέρωσαν τὴν ἀρχὴν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὡς ἐλεύθερον ὂν ἀπολαύει τῆς τοῦ δικαίου ἱκανότητος καὶ ἑπομένως εἶναι πρόσωπον.

***

Πολλὰ καὶ σπουδαῖα ἐκ τῶν ὀργανικῶν τῆς κοινωνίας δυνάμεων προάγονται συμφέροντα μὴ ἐξυπηρετούμενα ἄλλως ἢ διὰ συνόλου προσώπων καὶ διὰ μονίμου πρὸς τοῦτο περιουσίας, ἀλλὰ καὶ μὴ ἀνήκοντα εἰς τὰ καθ' ἕκαστον πρόσωπα, ὅτε τοῦ θετικοῦ δικαίου ἔργον εἶναι νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ ταῦτα ἀπροστάτευτα, ἀλλὰ ἐν τῇ δημιουργικῇ αὐτοῦ ἐνεργείᾳ νὰ ἐξεύρῃ τὸν μηχανισμόν, δι' οὗ ἐκτὸς τῶν καθ' ἕκαστον ἀνθρώπων ὑποκείμενον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων καθίσταται καὶ ὁμὰς προσώπων καὶ περιουσία τεταγμένη πρὸς ἐκπλήρωσιν ὡρισμένου σκοποῦ.

Ὅθεν τὸ δίκαιον πρὸς προστασίαν τοῦ κοινωνικοῦ συμφέροντος καὶ διαπλάσματος κατεσκεύασεν ὑποκείμενον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων, τοιοῦτο χαρακτηρίσαν ὁμάδα προσώπων. ἤτοι ἕνωσιν πολλῶν φυσικῶν προσώπων καὶ περιουσίαν ἐξυπηρετοῦσαν ὡρισμένον σκοπὸν κοινωφελῆ ἢ ἀλληλοφελῆ ἐξ οὗ καὶ τὸ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ φυσικοῦ προσώπου «νομικὸν πρόσωπον» καλούμενον, ἤτοι τὸ ὂν ἐκεῖνο, ὅπερ καίτοι μὴ ἔχων φυσικὴν ὕπαρξιν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ Δικαίου ὡς ὑποκείμενον δικαιωμάτων καὶ ὑποχρεώσεων καὶ ἔχον βούλησιν καὶ νοητὴν ὕπαρξιν κατὰ νομικὸν πλάσμα.

Ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Δικαίῳ δὲν ἀπαντᾶται ἴδιον περὶ αὐτῶν ὄνομα, ἀλλὰ σημαίνονται περιφραστικῶς οἷον (Personae vice fungitur, Hominis vicem sustinent).

Παρὰ τοῖς νεωτέροις εὕρηται καὶ τὸ ὄνομα "ἠθικὸν„ ἐκ τῆς γαλλικῆς λέξεως morale «Personne morale», ἀλλὰ παρ' ἡμῖν ἐπεκράτησεν ὁ ὅρος Νομικὸν-Νομικὸν Πρόσωπον ὡς πλάσμα τοῦ νόμου. (1)

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΥΘ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ
Διευθυντὴς τοῦ Τουρκικοῦ Γραφείου
τῶν Πατριαρχείων

1) Ἐν τῇ τουρκικῇ νομοθεσίᾳ εἶναι ἐν χρήσει ἡ φράσις «Şahsi Hükmî πληθ. Eşhasi Hükmiye «Νομικὰ Πρόσωπα».

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΥΦΗΜΙΑΣ ΤΟΥ ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ

Ἐν τῷ προηγουμένῳ τεύχει τῆς «Ὀρθοδοξίας» ἔγραψα περὶ τῶν παρὰ τὸν Ἱππόδρομον ὑπὸ τοῦ ἐνταῦθα γερμανικοῦ ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου διεξαγομένων ἀνασκαφῶν. Αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται ἐν τῷ μεταξὺ προυχώρησαν. Πράγματι πρόκειται περὶ ναοῦ ἑξαγώνου ἔχοντος πολλὰ κοιλώματα εἰς τὰ διάφορα μέρη τῶν τοίχων παρουσιάζοντα τὴν μορφὴν κόγχης. Διὰ τῆς προόδου τῶν ἀνασκαφῶν ἀνεκαλύφθη τὸ ἱερὸν βῆμα καὶ δὴ ὁλόκληρον τὸ σύνθρονον καὶ δύο ἐκ δυσμῶν καὶ νοτιοδυτικῶς εἴσοδοι, μία ἡ κυρία εἴσοδος καὶ ἑτέρα δευτερεύουσα πλαγία. Αἱ ἀνασκαφαὶ συνεχίζονται πέραν τοῦ συνθρόνου ἐν σχήματι διαδρόμου. Κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κ. Schneider ἡ ἐπέκτασις τῶν ἀνασκαφῶν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἱπποδρόμου ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν πραγματικοῦ διαδρόμου διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ναὸς τῆς Ἁγίας Εὐφημίας ἐπεκοινώνει μετὰ τοῦ Ἱπποδρόμου. Νομίζω ὅτι αἱ ἀνασκαφαὶ αὗται θὰ ἀποδειχθοῦν πλούσιαι ὡς πρὸς τὰς ἀρχαιολογικὰς ἐρεύνας καὶ θὰ ἐπιχυθῇ φῶς ἐπί τινων σημείων τῆς βυζαντινῆς τέχνης καὶ ἱστορίας.

Εἰς τὴν προηγουμένην μου μελέτην ἔθιξα τὸ ζήτημα τῆς χρονολογίας τῆς εἰκονογραφίας ἐκείνης τῆς κόγχης ἐν τῇ ὁποίᾳ παριστάνεται ἡ Ἁγία Εὐφημία κρατοῦσα ἐν χερσὶ τὸν τόμον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ καταπατοῦσα τὸν τόμον τῆς κακοδοξίας. Εἶχον σημειώσει καὶ εἰς τὴν προηγουμένην μελέτην μου ὅτι ἡ τοιαύτη ἐπὶ τῆς ὡς ἄνω εἰκόνος ἐπιγραφὴ ἡ ὑπενθυμίζουσα τὸ σχετικὸν πρὸς τὸν ὅρον τῆς ἐν Χαλκηδόνι συνόδου θαῦμα τῆς Ἁγίας Εὐφημίας δίδει ἀφορμὴν πρὸς ἐξακρίβασιν τῆς χρονολογίας ὄχι τῆς οἰκοδομῆς τοῦ ναοῦ ἀλλὰ τουλάχιστον τῆς ἐν λόγῳ εἰκονογραφίας. Λεπτομερῶς τὰ τοῦ θαύματος τούτου ἀναφέρει ὁ κατὰ τὸν δέκατον τέταρτον αἰῶνα ἀκμάσας Νικηφόρος ὁ Κάλλιστος. Τελείως ἀποσιωπᾷ περὶ τούτου ὁ κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα ἀκμάσας καὶ περὶ τοσούτων ἄλλων θαυμάτων ἁγίων γράψας Σαμεὼν ὁ Μεταφραστής. Οὐδὲν ἀναφέρουσιν οἱ βυζαντινοὶ χρονογράφοι. Μνεία τοῦ θαύματος ἐκείνου γίνεται εἰς δύο εὐαγγέλια τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος ὡς ἤδη ἔγραψα ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ. Βίον τῆς Ἁγίας Εὐφημίας ἔγραψε καὶ ὁ Κωνσταντῖνος ὁ ἐπίσκοπος Τίου (παρὰ τὸ σημερινὸν Ζογκουλντάκ). Ἀλλὰ πότε ἀκριβῶς ἤκμασεν ὁ ἐπίσκοπος οὗτος; Ἐὰν πρὸ τοῦ Μεταφραστοῦ διατί σιωπᾷ ὁ εὐσεβὴς τῶν ἁγίων βιογράφος; Καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ διαφωτισθῇ ἴσως ἐν μέρει καὶ διὰ τῶν περαιτέρω ἀνασκαφῶν.

† Ο ΗΛΙΟΥΠΟΛΕΩΣ ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ

ΙΕΡΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Αἱ ἐνάρξεις τῶν μαθημάτων. Ἡ Ἐκκλησία ηὐλόγησε καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τὰς ἐνάρξεις τῶν μαθημάτων διὰ σεμνῆς τελετῆς διεξαχθείσης ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ τῆς Σχολῆς. Προέστη δὲ ταύτης ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, Γέρων Ἅγιος Χαλκηδόνος κ. κ. Μάξιμος, Πρόεδρος τῆς Ἐφορείας, συμπαρισταμένων αὐτῷ τῶν συνεφόρων, Σεβ. Μητροπολιτῶν Προύσης κ. Πολυκάρπου, Σάρδεων κ. Γερμανοῦ καὶ Λαοδικείας κ. Δωροθέου. Τὴν ἐπισυναγωγὴν διδασκάλων καὶ μαθητῶν ἐχαιρέτησε διὰ καταλλήλου προσλαλιᾶς ὁ Σχολάρχης, Σεβ. Μητροπολίτης Φιλαδελφείας κ. Αἰμιλιανός, μεθ' ἣν καὶ ἀνεκοινώθησαν, ὡς εἴθισται, οἱ βαθμοὶ προόδου τῶν μαθητῶν κατὰ τὸ λῆξαν σχολικὸν ἔτος. Τὴν ὅλην δὲ τελετὴν ἐπεσφράγισε διὰ λόγου προσφυοῦς τῆς περιστάσεως ὁ προεξάρχων Ἀρχιερεύς.

ΤΟ ΠΡΟΣΦΩΝΗΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΣΧΟΛΑΡΧΟΥ

Πρὸς καιρὸν χωρισθέντες τῆς φιλτάτης Σχολῆς δι' ἀνάπαυσιν, ἰδοὺ καὶ πάλιν ἡμεῖς συνηγμένοι ἐπὶ τὸ αὐτό, εὐδοκίᾳ καὶ χάριτι τοῦ Παναγάθου θεοῦ, πρὸς συνέχισιν τῶν πνευματικῶν ἡμῶν ἀγώνων. Μετὰ χαρᾶς ἐπαναβλέπων καὶ ἐγκαρδίως προσαγορεύων πάντας ὑμᾶς, τούς τε φίλους συναδέλφους καὶ τοὺς ἀγαπητοὺς μαθητάς, εὔχομαι τὸν νέον τοῦτον σχολικὸν ἐνιαυτὸν αἴσιον καὶ παρὰ θεοῦ εὐλογημένον.

"Εὐλογητὸς ὁ θεὸς ὁ παρέχων ἡμῖν πᾶσαν εὐλογίαν πνευματικήν„. Αὐτοῦ τὴν πανσθενουργὸν χάριν ἐπικαλεσάμενοι, αἰσθανόμεθα ἐκ προοιμίων ὡς ἱερὰν ὀφειλὴν τὴν ἔκφρασιν τῆς βαθείας ἡμῶν εὐγνωμοσύνης ἔνθεν μὲν πρὸς τὴν ἄνωθεν τεταγμένην ἡμῶν Ἀρχήν, διὰ τὴν παρεχομένην πρὸς τὴν ἡμετέραν Σχολὴν προστασίαν, ὡς καὶ τὴν διαβεβαίωσιν περὶ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀφοσιώσεως ἡμῶν πρὸς τὰ ὑψηλὰ ἰδεώδη τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας, ἔνθεν δὲ πρὸς τὴν μητέρα Ἐκκλησίαν, ἥτις, παρὰ τὰς ἐπηρείας τῶν καιρῶν, οὐδεμιᾶς φείδεται θυσίας πρὸς συντήρησιν τῆς Γεραρᾶς ταύτης Σχολῆς, τοῦ ἀγάλματος τούτου τῶν κόπων Αὐτῆς. Ἡ ἐν τῇ σεμνῇ ταύτῃ τελετῇ παρουσία ἐπιφανῶν ἱεραρχῶν καὶ ἐκπροσώπων τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας, τεκμηριοῦσα τὴν πολλαπλῆν περὶ τῆς Σχολῆς μέριμναν Αὐτῆς, εἶναι συγχρόνως καὶ ὑπόμνησις πρὸς ἡμᾶς τῶν ἀντιστοίχων ὑποχρεώσεων, ὧν τὴν ἀκριβῆ καὶ ἀνελλιπῆ ἐκπλήρωσιν, ὥς τινα δικαίαν ἀντίδοσιν, ἀπεκδέχεται παρ' ἡμῶν ἡ Ἐκκλησία.

Τὸ μέτρον τῆς ὀφειλετικῆς ταύτης ἀντιδόσεως, ὑμεῖς πληρώσατε φίλοι ὁμιληταί, διὰ τῆς ἐπεγνωσμένης καὶ ἐν φόβῳ θεοῦ ἐκτελέσεως τῶν

καθηκόντων ὑμῶν, ἅτινα εἰς τὰ δύο ταῦτα συγκεφαλαιῶ, τὴν εὐπείθειαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν.

Ἐπιμέλειαν δὲ λέγων δὲν ἐννοῶ τὴν ὑποκριτικὴν καὶ ὀφθαλμόδουλον ἐκείνην προσοχὴν περὶ τὴν τήρησιν τῶν κεκανονισμένων, ἧς τὴν ἔντασιν καὶ τὴν παράτασιν θὰ ἐρρύθμιζεν ἡ παρουσία τοῦ ἐκπροσωποῦντος τὸν Νόμον τῆς Σχολῆς, ἀλλὰ τὴν πανταχοῦ καὶ πάντοτε εὐσυνείδητον, πρόθυμον καὶ ἑκουσίαν συμμόρφωσιν ὑμῶν πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ καθήκοντος. Ἡ πρώτη ἰδιάζει εἰς ἀνθρώπους κατωτέρους καὶ δουλόφρονας, ἐνῷ ἡ δευτέρα ἐμπρέπει εἰς ἄνδρας ἔχοντας ἐλεύθερον τὸ φρόνημα καὶ ἀνωτέραν ἀντίληψιν τῆς ζωῆς. Ἐὰν δὲ τοιοῦτον χαρακτῆρα φέρῃ ἡ εὐπείθεια ὑμῶν, τουτέστιν ἐὰν ἀπορρέῃ ἐκ βαθείας ἐπιγνώσεως τοῦ προορισμοῦ ὑμῶν, αὐτομάτως θὰ ἐκδηλωθῇ καὶ ὡς εὐσέβεια πρὸς τὸν Θεόν καὶ ὡς σεβασμὸς πρὸς τοὺς ἀνωτέρους καὶ τοὺς εὐεργέτας ὑμῶν καὶ ὡς εὐσχημοσύνη περὶ τὴν συμπεριφορὰν καὶ ὡς ἀμοιβαία ἐκτίμησις καὶ ἀγάπη ἐν τῇ μετ' ἀλλήλων ἀναστροφῇ. Μὴ λησμονεῖτε, ἀγαπητοί, ὅτι ἡ ἡλικία τῆς νεότητος, περισσότερον πάσης ἄλλης, ἔχει ἀνάγκην συμβουλῆς καὶ καθοδηγήσεως, ἥτις ὅμως ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθῇ, ἄνευ τῆς ἀπὸ μέρους ὑμῶν εὐπειθείας. "Ἄνθρωπος ἀσυμβούλευτος πλοῖον ἐστὶν ἀκυβέρνητον„ κατὰ τὸν πατερικὸν λόγον. Ἀλλοίμονον, ἐὰν ἀπειθεῖς καὶ ἀνυπότακτοι, παρεδίδοσθε εἰς τὰς κατωτέρας παρορμήσεις τῆς ἀπείρου καὶ ἐπιπολαίας ἡλικίας ὑμῶν. Ὅπου εὐπείθεια ἐκεῖ καὶ ἁρμονία, ἐκεῖ καὶ εὐταξία καὶ εἰρήνη. Ἄνευ νόμων, τουτέστιν, ἄνευ εὐπειθείας καὶ ἐν τῇ ἀλόγῳ φύσει καὶ ἐν τῇ λογικῇ, τὸ πᾶν ἀποβαίνει ἀταξία, σύγχυσις, χάος.

Τὴν ἐπιμέλειαν θεωρῶ ὡς τὸ ἕτερον ὑμῶν καθῆκον καὶ χρέος. Ἡ ἀνεκτίμητος αὕτη ἀρετὴ εἰς ἣν ὀφείλονται πᾶσαι αἱ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου θαυμασταὶ ἐπιδόσεις, ἐπωφελῶς χρησιμοποιοῦσα τὸ πολύτιμον δῶρον τοῦ χρόνου, προσπαθεῖ νὰ ὠφελῆται καὶ ἀπ' αὐτῶν τῶν ὡς ἐλαχίστων καὶ ἀναξίων φαινομένων. Ἡ ἐπιμέλεια πολλαπλασιάζει τὰς ψυχικὰς ἡμῶν δυνάμεις, ἐπαυξάνει τὴν προσοχὴν καὶ ἐπεκτείνει τὸν πόθον τῆς ἐπιτυχίας. Ποσάκις ἡ ἐνεργὸς καὶ δραστηρία ἐπιμέλεια δὲν ἀπέδωκε πλείονα, παρὰ τὰ ἔξοχα, πλὴν ἀμελῆ καὶ νωθρὰ πνεύματα! Προσφυῶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξομοιωθῇ ὁ ἀμελὴς καὶ ἀπρόσδεκτος μαθητὴς πρὸς πίθον τετρυμένον, ἀδυνατοῦντα νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἐγχεόμενον ἀνθοσμίαν. Καὶ ἡ τὰ μάλιστα ἐπαγωγὸς διδασκαλία καὶ τὰ ὑψηλότερα μαθήματα, διὰ τὸν ἀμελῆ ἀποβαίνουσιν ἀνωφελῆ καὶ ἄκαρπα. Καὶ καθὼς ἡ ἀμεληθεῖσα γῆ, ἀντὶ εὐωδῶν ἀνθέων ἢ εὐχύμων καρπῶν, ἀναδίδει ἀκάνθας καί τριβόλους, οὕτω καὶ τοῦ ἀμελοῦς τὴν ἀκαλλιέργητον ψυχὴν συμπνίγουσιν αἱ ἄκανθαι τῆς ἀγνοίας, ἥτις δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ βλαστήσῃ τὴν ψυχώλεθρον πλάνην. Διὰ τοῦτο λέγω πρὸς ὑμᾶς, τοὺς φύσει καὶ θέσει δυναμένους "συνάψαι καρπὸν πολὺν„ εἰς τὰς "ἀποθήκας„ ὑμῶν· Μὴ ἀμελεῖτε τοῦ χρόνου τῆς ἐνταῦθα μαθητείας ὑμῶν, ἀλλά, δι' ἐργασίας συντόνου καὶ ἐπιμελοῦς προσκτᾶσθε τὰς ὠφελίμους ἐκείνας γνώσεις, αἵτινες καὶ τὴν διάνοιαν ὑμῶν θὰ πλουτίσωσι καὶ τὴν καρδίαν θὰ διαπλάσωσι. Προσλαμβάνετε πᾶσαν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν, εἰσάγοντες αὐτὴν εἰς τὴν ἀτομικὴν ὑμῶν βίωσιν. Ἐννοῶ διὰ

τούτου, ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ πρόσκτησις γνώσεων, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ φιλότιμος ἀπὸ μέρους ὑμῶν προσπάθεια πρὸς ἐκρίζωσιν πάσης διαστρόφου ἕξεως ἢ κακίας, ἐμφύτευσιν δὲ ἀγαθῶν σπερμάτων, ἅτινα ἐν καιρῷ αὐτῶν θὰ φέρωσι καρπὸν πολὺν χριστιανικῆς ἀγωγῆς καὶ μορφώσεως. Καὶ τοῦτο εἶναι ὁ ἕτερος σκοπὸς τῆς ἐπιμελείας ὑμῶν. Πόσον δὲ εἶναι σύμμορφος πρὸς τὸ ἀντικείμενον τῶν σπουδῶν ὑμῶν, τὴν ἱεράν, λέγω, Θεολογίαν, ἧς βάσις μὲν εἶναι ἡ ἀλήθεια, σκοπὸς δὲ ἡ ἀρετὴ καὶ στέφανος ἡ ἐπὶ γῆς εὐδαιμονία καὶ ἡ ἐν οὐρανοῖς μακαριότης!

Ἔστε λοιπὸν εὐπειθεῖς, ἀγαπητοὶ μαθηταί, ἔστε ἐπιμελεῖς. Ἐνδείξασθε ἐμπράκτως τὴν εὐγνωμοσύνην ὑμῶν πρὸς τοὺς Προστάτας καὶ Εὐεργέτας τῆς Σχολῆς, τὴν Αὐτοῦ Θειοτάτην Παναγιότητα, τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Κύριον Κύριον Βενιαμίν, τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὴν Σεβαστὴν Ἐφορείαν. Τιμήσατε ἑαυτούς, τιμήσατε τὴν Σχολήν. Ἔχοντες πάντοτε κατὰ νοῦν, ὅτι ἐν ὑμῖν ἐπαναπαύονται αἱ ἐλπίδες τῆς Ἐκκλησίας, μὴ ἀμελεῖτε τῶν μέσων, ἅτινα εὐεργετικὴ πρόνοια προβάλλει ὑμῖν εἰς χρῆσιν ἐπωφελῆ. Ἐμβλέποντες δὲ εἰς ὃ διευθύνεσθε τέρμα, καταρτίζεσθε ἀξί ς τῆς Ἐκκλησίας, ἀξίως τῶν ἐξαιρετικῶν περιστάσεων.

Ταῦτα εὐκαίρως παραινῶ πρὸς ὑμᾶς. Ταῦτα παραινοῦσι μετ' ἐμοῦ καὶ οἱ σοφοὶ ὑμῶν διδάσκαλοι καὶ πολύτιμοι συνεργοί μου ἐν τῷ πνευματικῷ τούτῳ ἀμπελῶνι. Συγκεκροτημένοι λοιπὸν εἰς σῶμα εὔτακτον καὶ πειθαρχοῦν καὶ ὠργανωμένοι εἰς ἐργασίαν, χωρεῖτε δὲ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ὑμῶν, ὁ δὲ Θεὸς ἔστω ὑμῖν σύνδρομος καὶ βοηθός.

Η ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Συνηγμένοι καὶ πάλιν, ἀγαπητοί, ὑπὸ τὴν ἱερὰν καὶ στοργικὴν στέγην τῆς γεραρᾶς ἡμῶν Σχολῆς, ἐγκαινιάζομεν ἐπὶ χρησταῖς ἐλπίσι τὸ ἀπὸ σήμερον ἀρχόμενον νέον σχολικὸν ἔτος, αἶνον καὶ εὐχαριστίαν ἀναφέροντες ἐκ βάθους ψυχῆς τῷ ἐν Τριάδι ὑμνουμένῳ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι ἐν τῇ ἀπείρῳ Αὐτοῦ πρὸς ἡμᾶς συγκαταβάσει, δὲν ἐστέρησε καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος τῆς χαρᾶς ταύτης τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ.

Ἀγαπητοὶ ἱεροσπουδασταί! Αἱ ἐξαιρετικαὶ περιστάσεις τοῦ παρελθόντος ἔτους, συνεχισθεῖσαι καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐπιταθεῖσαι, συνεσώρευσαν μείζονας δυσχερείας, τὰς ὁποίας εἶσθε εἰς θέσιν ὅλοι νὰ ἀντιληφθῆτε, δημιουργήσασαι πλεῖστα καὶ σοβαρὰ προβλήματα εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς συντηρήσεως τῆς Σχολῆς. Ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ βαθείᾳ ἀγάπῃ καὶ ἀνεξαντλήτῳ ἐνδιαφέροντι Αὐτῆς πρὸς τὴν Σχολήν, ἀνέλαβε τὰς ὑπὸ τῶν περιστάσεων ἐπιβαλλομένας θυσίας καὶ ἤνοιξε πάλιν τὰς πύλας αὐτῆς πρὸς ὑμᾶς.

Εἶναι γνωσταὶ εἰς πάντας ὑμᾶς αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ἐντὸς τοῦ ἱεροῦ τούτου περιβάλλοντος, τόσον ὡς πρὸς τὴν μαθητικὴν ὑμῶν ἰδιότητα, ὅσον καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τοῦ ἱεροῦ προορισμοῦ ὑμῶν. Ἀξιοῦμεν νὰ λάβητε ἰδιαιτέρως ὑπὸ σημείωσιν ὅτι αἱ ὑποχρεώσεις αὗται εἶναι βαρύτεραι σήμερον, παραβαλλόμεναι πρὸς τὰς ἐκτάκτους θυσίας ἃς ὑφίσταται δι' ὑμᾶς ἡ Ἐκκλησία, μεγαλείτεραι δὲ καὶ αἱ ἀπαιτήσεις τῆς Σχολῆς καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ ὑμᾶς.

Ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς Ἅγιος Σχολάρχης λίαν καλῶς καὶ προσφόρως ἀνέλυσεν ἐν τῇ πρὸς ὑμᾶς προσφωνήσει αὐτοῦ ποῖοι ὀφείλετε νὰ εἶσθε καὶ ἐπὶ ποίων βάσεων νὰ στηρίξητε τὴν κατ᾽ ἄμφω διάπλασίν σας ἐν τῇ Σχολῇ. Μετὰ τὴν παραινοῦσαν ταύτην φωνὴν τῆς Σχολῆς, ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀκούσητε καὶ τὴν νουθετοῦσαν φωνὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Λαμβανομένης ὑπ᾽ ὄψιν τῆς εἰδικῆς, ἀλλὰ καὶ ὑψηλῆς ἀποστολῆς, εἰς ἣν θὰ κληθῆτε μίαν ἡμέραν νὰ ἀφιερώσητε ἑαυτούς, ἀποβαίνοντες μέλη τῆς ποιμαινούσης Ἐκκλησίας, πρέπει νὰ ἐπιδοθῆτε μετ᾽ ἰδιαζούσης ἀγάπης, ἐνδελεχοῦς φροντίδος καὶ ἐξαιρετικῆς ἐπιμελείας εἰς τὴν πνευματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν καλλιέργειαν ὑμῶν, ἔχοντες πάντοτε κατὰ νοῦν ὅτι, ἐὰν ἡ μόρφωσις εἶναι ἀπαραίτητος ἵνα ἦτε ἕτοιμοι ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος (Α΄. Πέτρ. γ΄, 15), ἀλλὰ καὶ ἡ ἠθικὴ ζωὴ καὶ τὸ ὑψηλὸν παράδειγμα ἔχουσι τὴν δύναμιν νὰ ἐμπνέωσι καὶ νὰ οἰκοδομῶσιν. Ἐὰν οἱ λόγοι ὑμῶν θὰ ἀποδεικνύωσι τὸν πνευματικὸν κόσμον ὑμῶν, εἰς τὰ ἔργα ὅμως ὑμῶν θὰ διαλάμπῃ τὸ ἐν ὑμῖν ἠθικὸν φῶς, τὸ κάλλος τῆς ζώσης πίστεως ὑμῶν, ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος καὶ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνωτέρου ἀνθρώπου. Διότι ἡ κοινωνία ἔχει ἀνάγκην ἠθικῆς ζύμης. Ἡ συνύπαρξις λοιπὸν τῶν ἰδιοτήτων τούτων, ἡ ἐναρμόνισις τῆς σκέψεως πρὸς τὴν πρᾶξιν, τοῦ λόγου πρὸς τὰ ἔργα, θὰ σᾶς ἀποδείξῃ πραγματικοὺς λευίτας, ἀληθινοὺς κήρυκας καὶ ἀποστόλους τοῦ Εὐαγγελίου, ἀξίους τῶν προσδοκιῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν πόνων τῆς Σχολῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ τῆς κοινωνίας. Αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητεῖ ἀπὸ ὑμᾶς ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι οὔτε ὑπεράνθρωπον οὔτε ξένον πρὸς τὴν ἀτομικήν σας ἔφεσιν ὅπως ἐπεκτείνητε τὴν ἀκτῖνα καὶ εὐρύνητε τὸν κύκλον τῆς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς ζωῆς σας. Χρησιμοποιήσατε τὸν χρόνον, τὸ πολύτιμον τοῦτο κεφάλαιον, οὐχὶ ὡς ἁπλῆν φευγαλέαν χρονικὴν μονάδα, ἀλλὰ ὡς δύναμιν γονιμοποιόν, διὰ νὰ δημιουργήσητε ἑαυτούς, διὰ νὰ θέσητε τὰ θεμέλια τοῦ μέλλοντός σας, τῆς ἀναπτύξεως καὶ τῆς ἐπιτυχίας σας. Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἡ Ἐκκλησία δὲν φείδεται θυσιῶν καὶ ἡ Σχολὴ προσπαθειῶν, καταβάλετε λοιπὸν καὶ ὑμεῖς τοὺς ἀπαιτουμένους πόνους. Ἐπωφεληθεῖτε τῆς σοφίας καὶ τοῦ ζήλου τῶν Καθηγητῶν σας διὰ νὰ ἀποκτήσητε μορφωτικὰ κεφάλαια, ἐπιστημονικὸν καταρτισμόν. Δι᾽ ὑμᾶς ἡ μαθητικὴ ζωὴ εἶναι ἡ ὥρα τῆς σπορᾶς, ἡ ὥρα τῆς καλλιεργείας τοῦ νοῦ διὰ σκέψεων καὶ τῆς καρδίας δι᾽ αἰσθημάτων. Ἀποδείξατε φιλοπονίαν καλοῦ γεωργοῦ. Ὅ,τι θὰ ἀποταμιεύσητε σήμερον εἰς μόρφωσιν, εἰς ἦθος, αὐτὸ θὰ εἶναι τὸ ἐφόδιον τῆς αὔριον καὶ ἡ χαρὰ τῆς ἐπιτυχίας σας ἐν τῷ κοινωνικῷ σταδίῳ.

Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητεῖ ἀπὸ ὑμᾶς ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὸν ὡραῖον καὶ ἐλπιδοφόρον δι᾽ ὑμᾶς ὁραματισμὸν Αὐτῆς εἶναι νὰ μορφώσητε ἁγνὰς σκέψεις, ἅγια διανοήματα καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα νὰ ἐνστερνισθῆτε καὶ ἐνσαρκώσητε ἐν ὑμῖν τὴν ὑψηλὴν ἔννοιαν καὶ τὴν οὐσίαν τῆς κλήσεως ὑμῶν, ἀποδεικνύοντες ταῦτα διὰ τοῦ ἐπαγωγοῦ λόγου ὑμῶν, τῆς σεμνῆς ἀναστροφῆς καὶ τοῦ οἰκοδομοῦντος παραδείγματος. Διότι τότε μόνον θὰ καταστῆτε ἱκανοί, ἀντλοῦντες ἀπὸ τὸ ἴδιον περιχόμενον ὑμῶν, νὰ ζωογονήσητε τὴν πίστιν, νὰ ἐμπνεύσητε τὴν ἐλπίδα, νὰ

Διδάξουσι δέ, ὁ Σεβ. ***Σχολάρχης*** Δογματικήν, Ἀπολογητικήν, Χριστ. Ἠθικὴν καὶ Συμβολικήν, ***ὁ κ. Παναγιωτίδης*** Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, Πατρολογίαν, Φιλοσ. Ἠθικήν, Ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας, ***ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κορωναῖος*** Ἐξηγητικήν, Ὁμιλητικήν, Ἑρμηνευτικήν, Ἑβραϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ Γαλλικά, ***ὁ Αἰδεσ. Μ. Οἰκονόμος Γεώργιος Ἀναστασιάδης*** Κανον. Δίκαιον, Λειτουργικήν, Ποιμαντικήν, Ἐγκυκλοπαιδείαν τῆς Θεολογίας, Ἱ. Κατήχησιν καὶ Δ. Ἱστορίαν, ὁ κ. ***M. Arkan*** Κοινωνιολογίαν καὶ Πατριδογνωσίαν, ὁ κ. ***Ub. Öce*** Τουρκικὴν γλῶσσαν καὶ Φιλολογίαν, ὁ κ. ***F. İşin*** Ἱστορίαν, ὁ κ. ***M. Kömurcoğlu*** Ἱστορίαν καὶ Γεωγραφίαν, ὁ κ. ***Sel İnan*** μάθημα στρατιωτικῆς παρασκευῆς, ὁ κ. ***Ἀλέξανδρος Ἰατρόπουλος*** Μαθηματικὰ καὶ Χημείαν, ὁ κ. ***Σ. Στασινόπουλος*** Μαθηματικά, Φυσικὴν καὶ Κοσμογραφίαν, ὁ κ. ***Ι. Καραγιάννης*** Ἑλληνικά, Ψυχολογίαν καὶ Λογικήν, ὁ κ. ***Γ. Δικταμπάνης*** Ἑλληνικά, ὁ κ. ***Χρ. Κωνσταντινίδης*** Λατινικά, ὁ κ. ***Δημ. Ἀσπρόπουλος*** Γυμναστικὴν καὶ ὁ κ. Μ. ***Μ. Χατζηαθανασιου*** Ἐκκλησ. Μουσικήν.

Οἱ ἀκολουθοῦντες μαθηταί. Οἱ τελειοδίδακτοι τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1941 —42 εἶναι οἱ ἑξῆς: 1) διάκονος Αἰμιλιανὸς Εὐθυμιόπουλας, ἐκ Δομοκοῦ, 2) Γεώργιος Κουρσουμπίδης, ἐκ Κύπρου, 3) Διομήδης Θωμάρεῖς, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, 4) Θ. Πολίτης, ἐκ Χάλκης, 5) ἱερομ. Θεόκλητος Καντάρης ἐκ Σαλαμῖνος, 6) διάκονος Ἰάκωβος Τζαναβάρης ἐκ Καρύστου, 7) Ἰω. Γκάτζος, ἐκ Χάλκης, 8) Ἰω. Πορφυρός, ἐκ Κ/πόλεως, 9) διάκονος Κωνσταντῖνος Γιαλούρης, ἐκ Χίου, 10) Νικ. Πέτσας ἐκ Μαραθῶνος, 11) διάκονος Χρύσανθος Μαρκόπουλος, ἐξ Ἰωαννίνων καὶ 12) ἱερ. Χρυσόστομος Τριανταφυλλίδης, ἐκ Κων/πόλεως. Οὗτοι, πρὸς τῇ νενομισμένῃ ἐν τοῖς μαθήμασιν δοκιμασίᾳ ὑπέβαλον καὶ τὰς ἑξῆς, κατὰ τὴν ὡς ἄνω σειρὰν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἐναισίμους διατριβάς· 1) Ἡ θεία Λειτουργία, 2) ὁ Κωνσταντίας Ἐπιφάνιος καὶ ἡ δογματικὴ αὐτοῦ διδασκαλία, 3) Ἑρμηνευτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Ἀντιοχειακῆς Σχολῆς, 4) Ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἀρειανὴ Αἵρεσις, 5) Ὁ ἱ. Χρυσόστομος ὡς ῥήτωρ, 6) Ἡ περὶ Τριαδικοῦ Θεοῦ διδασκαλία τοῦ Μ. Βασιλείου, 7) Ἡ σχέσις τοῦ Μ. Κωνσταντίνου πρὸς τὸν χριστιανισμόν, 8) Αἱ μεσαιωνικαὶ προφητεῖαι ἐκπληρούμεναι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου. 9) Ἡ περὶ ἱερωσύνης διδασκαλία Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, 10) Οἱ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοὶ κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας, 11) Τὸ ἀξίωμα τοῦ πνευματικοῦ καὶ 12) Ἡ Μετάνοια κατὰ τὸν ἱ. Χρυσόστομον.

Τὸ σύνολον τῶν μαθητῶν. Κατὰ τὸ ἀρχόμενον σχολικὸν ἔτος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγεγραμμένων παλαιοτέρων καὶ νέων μαθητῶν, ἀνέρχεται εἰς τεσσαράκοντα καὶ δύο, οἵτινες καὶ κατανέμονται ὡς ἑξῆς· τέσσαρες εἰς τὴν Ζ΄ ἑπτὰ εἰς τὴν ΣΤ΄ ἓξ εἰς τὴν Ε΄ ἑπτὰ εἰς τὴν Δ΄ ὀκτὼ εἰς τὴν Γ΄ πέντε εἰς τὴν Β΄ καὶ πέντε εἰς τὴν Α΄.

Διδάξουσι δέ, ὁ Σεβ. ***Σχολάρχης*** Δογματικήν, Ἀπολογητικήν, Χριστ. Ἠθικὴν καὶ Συμβολικήν, ***ὁ κ. Παναγιωτίδης*** Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν, Πατρολογίαν, Φιλοσ. Ἠθικήν, Ἱστορίαν τῆς Φιλοσοφίας, ***ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμ. Χρυσόστομος Κορωναῖος*** Ἐξηγητικήν, Ὁμιλητικήν, Ἑρμηνευτικήν, Ἑβραϊκὴν Ἀρχαιολογίαν καὶ Γαλλικά, ***ὁ Αἰδεσ. Μ. Οἰκονόμος Γεώργιος Ἀναστασιάδης*** Κανον. Δίκαιον, Λειτουργικήν, Ποιμαντικήν, Ἐγκυκλοπαιδείαν τῆς Θεολογίας, Ἱ. Κατήχησιν καὶ Δ. Ἱστορίαν, ὁ κ. ***M. Arkan*** Κοινωνιολογίαν καὶ Πατριδογνωσίαν, ὁ κ. ***Ub. Öce*** Τουρκικὴν γλῶσσαν καὶ Φιλολογίαν, ὁ κ. ***F. İşin*** Ἱστορίαν, ὁ κ. ***M. Kömurcoğlu*** Ἱστορίαν καὶ Γεωγραφίαν, ὁ κ. ***Sel İnan*** μάθημα στρατιωτικῆς παρασκευῆς, ὁ κ. ***Ἀλέξανδρος Ἰατρόπουλος*** Μαθηματικὰ καὶ Χημείαν, ὁ κ. ***Σ. Στασινόπουλος*** Μαθηματικά, Φυσικὴν καὶ Κοσμογραφίαν, ὁ κ. ***Ι. Καραγιάννης*** Ἑλληνικά, Ψυχολογίαν καὶ Λογικήν, ὁ κ. ***Γ. Δικταμπάνης*** Ἑλληνικά, ὁ κ. ***Χρ. Κωνσταντινίδης*** Λατινικά, ὁ κ. ***Δημ. Ἀσπρόπουλος*** Γυμναστικὴν καὶ ὁ κ. Μ. ***Μ. Χατζηαθανασιου*** Ἐκκλησ. Μουσικήν.

Οἱ ἀκολουθοῦντες μαθηταί. Οἱ τελειοδίδακτοι τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1941 — 42 εἶναι οἱ ἑξῆς: 1) διάκονος Αἰμιλιανὸς Εὐθυμιόπουλος, ἐκ Δομοκοῦ, 2) Γεώργιος Κουρσουμπίδης, ἐκ Κύπρου, 3) Διομήδης Θωμάρεϊς, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, 4) Θ. Πολίτης, ἐκ Χάλκης, 5) ἱερομ. Θεόκλητος Καντάρης ἐκ Σαλαμῖνος, 6) διάκονος Ἰάκωβος Τζαναβάρης ἐκ Καρύστου, 7) Ἰω. Γκάτζος, ἐκ Χάλκης, 8) Ἰω. Πορφυρός, ἐκ Κ/πόλεως, 9) διάκονος Κωνσταντῖνος Γιαλούρης, ἐκ Χίου, 10) Νικ. Πέτσας ἐκ Μαραθῶνος, 11) διάκονος Χρύσανθος Μαρκόπουλος, ἐξ Ἰωαννίνων καὶ 12) ἱερ. Χρυσόστομος Τριανταφυλλίδης, ἐκ Κων/πόλεως. Οὗτοι, πρὸς τῇ νενομισμένῃ ἐν τοῖς μαθήμασιν δοκιμασίᾳ ὑπέβαλον καὶ τὰς ἑξῆς, κατὰ τὴν ὡς ἄνω σειρὰν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν, ἐναισίμους διατριβάς· 1) Ἡ θεία Λειτουργία, 2) ὁ Κωνσταντίας Ἐπιφάνιος καὶ ἡ δογματικὴ αὐτοῦ διδασκαλία, 3) Ἑρμηνευτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Ἀντιοχειακῆς Σχολῆς, 4) Ὁ Ἄρειος καὶ ἡ Ἀρειανὴ Αἵρεσις, 5) Ὁ ἱ. Χρυσόστομος ὡς ρήτωρ, 6) Ἡ περὶ Τριαδικοῦ Θεοῦ διδασκαλία τοῦ Μ. Βασιλείου, 7) Ἡ σχέσις τοῦ Μ. Κωνσταντίνου πρὸς τὸν χριστιανισμόν, 8) Αἱ μεσαιωνικαὶ προφητεῖαι ἐκπληρούμεναι ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου. 9) Ἡ περὶ ἱερωσύνης διδασκαλία Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, 10) Οἱ κατὰ τῶν Χριστιανῶν διωγμοὶ κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας, 11) Τὸ ἀξίωμα τοῦ πνευματικοῦ καὶ 12) Ἡ Μετάνοια κατὰ τὸν ἱ. Χρυσόστομον.

Τὸ σύνολον τῶν μαθητῶν. Κατὰ τὸ ἀρχόμενον σχολικὸν ἔτος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγγεγραμμένων παλαιοτέρων καὶ νέων μαθητῶν, ἀνέρχεται εἰς τεσσαράκοντα καὶ δύο, οἵτινες καὶ κατανέμονται ὡς ἑξῆς· τέσσαρες εἰς τὴν Ζ΄ ἑπτὰ εἰς τὴν ΣΤ΄ ἓξ εἰς τὴν Ε΄ ἑπτὰ εἰς τὴν Δ΄ ὀκτὼ εἰς τὴν Γ΄ πέντε εἰς τὴν Β΄ καὶ πέντε εἰς τὴν Α΄.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

ΑΡΧΙΕΙΠΣΚΟΠΗ

Ἡ *δίκη ἐπὶ τῇ πυρκαϊᾷ τοῦ Πατριαρχικοῦ μεγάρου*

Ὡς γνωστόν, περὶ τὰ ἐξημερώματα τῆς Κυριακῆς 21 Σεπτεμβρίου 1941 — πρὸ ἑνὸς ἔτους — ἐξερράγη πυρκαϊὰ ἐν Φαναρίῳ ἀποτεφρώσασα μέγα μέρος τοῦ Πατριαρχικοῦ οἴκου καὶ πλείστας οἰκίας κειμένας περὶ τὸ Πατριαρχικὸν μέγαρον.

Κατόπιν τῶν πρώτων ἀστυνομικῶν ἐρευνῶν καὶ τῶν πρώτων ἀνακρίσεων τῆς Εἰσαγγελίας, ἡ ὑπόθεσις τῆς πυρκαϊᾶς παρεπέμφθη εἰς τὸ πρῶτον Κακουργοδικεῖον τῆς πόλεως, ἐγκαλουμένων τῶν κατὰ τὸ 1940 μελῶν τῆς οἰκονομικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου σεβ. Μητροπολιτῶν Ἡλιουπόλεως κ. Γενναδίου, Θεοδωρουπόλεως κ. Λεοντίου καὶ Χριστουπόλεως κ. Μελετίου ὡς ἐπιδειξάντων δῆθεν ἀμέλειαν κατὰ τὰς ἐπιδιορθώσεις τῆς ἠλεκτρικῆς ἐγκαταστάσεως τὰς γενομένας κατὰ τὸ προμνημονευθὲν ἔτος (1940).

Μετὰ πολλὰς δικασίμους, καθ' ἃς πλεῖστοι μάρτυρες ἐξητάσθησαν, καθὼς καὶ εἰδικοὶ περὶ τὴν ἠλεκτρολογίαν, κατὰ τὴν δικάσιμον τῆς 13ης Ἰουλίου 1942 ὁ εἰσαγγελεὺς πεισθεὶς ὅτι δὲν ἀπεδείχθη ὁ ἰσχυρισμός, καθ' ὃν ἡ πυρκαϊὰ προῆλθεν ἐκ τῆς ἠλεκτρικῆς ἐγκαταστάσεως, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς ἀθωώσεως καὶ τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν. Ἐν τῷ μεταξὺ μεσολαβησασῶν τῶν διακοπῶν τῶν δικαστηρίων ὡρίσθη δικάσιμος ἡ 14 Σεπτεμβρίου. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην οἱ πληρεξούσιοι δικηγόροι τῶν ἐναγομένων καὶ νομικοὶ σύμβουλοι τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου κ. κ. Σ. Βαλλιᾶς, Κ. Γκιώκας καὶ Α. Μόσχος ὑπέβαλον γραπτὴν τὴν ὑπεράσπισιν. Λαβόντες δὲ τὸν λόγον καὶ οἱ τρεῖς ἀνέπτυξαν τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ὑπερασπίσεως, δι' ὧν ἀπεδεικνύετο ὅτι οὐδεμία ἐνοχὴ βαρύνει τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας διὰ τὴν πυρκαϊὰν ἐκείνην τοῦ Φαναρίου. Δι' ἁδρῶν ἐπιχειρημάτων διεσαφήνισαν τό τε ἀναπόδεικτον τῆς ἐκ τῶν ἠλεκτρικῶν προελεύσεως τῆς πυρκαϊᾶς, τὴν ἔλλειψιν οἱασδήποτε ἀδιαφορίας ἐκ μέρους τῆς οἰκονομικῆς ἐπιτροπῆς καὶ τὸν ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτοῦ τοῦ ἰδίου προελθόντα θάνατον τοῦ μουεζίνη τοῦ παρὰ τὸ Πατριαρχικὸν Μέγαρον τεμένους. Μεθ' ὃ τοῦ Μητροπολίτου Ἡλιουπόλεως ἀναφερθέντος εἰς ὅσα ἀνέπτυξε κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς δίκης εἴτε ἐξ ἀφορμῆς τῶν καταθέσεων τῶν διαφόρων μαρτύρων εἴτε ἐξ ἐρωτήσεων τοῦ κ. προέδρου τοῦ δικαστηρίου, χαρακτηρίσαντος δὲ ἐκεῖνα ὡς ὑπεράσπισιν συμπληρωθεῖσαν νῦν τελείως διὰ τῆς ἀγορεύσεως τῶν τριῶν πληρεξουσίων, ἡ δίκη ἀνεβλήθη διὰ τὴν 23ην Σεπτεμβρίου. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἀπηγγέλθη ἡ προηγουμένως ληφθεῖσα ἀπόφασις. Αὕτη συνίσταται εἰς τὸ ὅτι μὴ ἀποδειχθέντος τοῦ σώματος τοῦ ἐγκλήματος (τῆς ἐκ τῆς ἀδιαφορίας τῆς οἰκονομικῆς ἐπιτροπῆς προελεύσεως τῆς πυρκαϊᾶς, ἀδιαφορίας περὶ τὴν ἠλεκτρικὴν ἐγκατάστασιν) ἅ τε ἀναποδείκτου οὔσης τῆς ἐκ τῶν ἠλεκτρικῶν προελεύσεως τῆς πυρκαϊᾶς, ἀποφασίζεται παμψηφεὶ ἡ ἀθώωσις καὶ τῶν τριῶν κατηγορουμένων. Μεθ' ὃ ὁ Μητροπολίτης Ἡλιουπόλεως κ. Γεννάδιος ηὐχαρίστησε τοὺς δικαστὰς ἐπὶ τῇ ἀπονεμηθείσῃ δικαιοσύνῃ.

Ἑορτὴ τῆς Ἰνδίκτου

Συνεπείᾳ ἐλαφρᾶς ἀδιαθεσίας τῆς Α. Θ. Παναγιότητος δὲν ἐγένετο ἐφέτος ἡ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ἰνδίκτου, τῇ 1ῃ Σεπτεμβρίου, νενομισμένη ἐν τῷ πανσέπτῳ Πα-

τριαρχικῷ Ναῷ Πατριαρχικὴ καὶ Συνοδικὴ χοροστασία.

Ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ἐν τῷ Ναῷ ἐχοροστάτησεν ὁ σεβ. Μητροπολίτης Δέρκων κ. Ἰωακείμ, τοῦ Α΄ τῇ τάξει σεβ. Μητροπολίτου Χαλκηδόνος κ. Μαξίμου εὑρισκομένου ὁμοῦ μετὰ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Προύσης κ. Πολυκάρπου, Σάρδεων κ. Γερμανοῦ καὶ Φιλαδελφείας κ. Αἰμιλιανοῦ ἐπὶ ἐκτάκτῳ ἐκκλησιαστικῇ ἀποστολῇ ἐν Χάλκῃ. Μετὰ δὲ τὴν θείαν λειτουργίαν, τῶν παρόντων σεβ. Μητροπολιτῶν Δέρκων κ. Ἰωακείμ, Πριγκηπονήσων κ. Θωμᾶ, Ἡλιουπόλεως κ. Γενναδίου, Θεοδωρουπόλεως κ. Λεοντίου, Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντίνου, Χριστουπόλεως κ. Μελετίου, Λαοδικείας κ. Δωροθέου καὶ Αἴνου κ. Γερμανοῦ ἀνελθόντων παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι ἐν τῷ Ἰδιαιτέρῳ Πατριαρχικῷ Γραφείῳ, ἐγένετο σύντομος Τελετή, καθ' ἣν ἀναγνωσθεῖσα ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος, ὑπεγράφη παρ' Αὐτῆς καὶ τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν ἡ πρᾶξις τῆς Νέας Ἰνδικτιῶνος (ΙΑ΄).

Ἐν τῇ τελετῇ παρῆσαν οἱ Ὀφφικιάλοι τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Νομικοὶ Σύμβουλοι τῶν Πατριαρχείων καὶ οἱ Κληρικοὶ καὶ Λαϊκοὶ ὑπάλληλοι τῆς Πατριαρχικῆς Αὐλῆς. Ἐπίσης παρὼν καὶ ὁ ἐνταῦθα Ἀγγλικανὸς πρωθιερεὺς αἰδεσ.κ. Αὐγουστῖνος Ὄκλεϋ.

Πατριαρχικαὶ χοροστασίαι

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ κατὰ τὰς Κυριακάς, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ (14 τοῦ μηνὸς) συγχοροστατατησάντων Αὐτῇ κατὰ τὴν τελευταίαν ταύτην τῶν σεβ. Μητροπολιτῶν Προύσης, Θεοδωρουπόλεως, Χριστουπόλεως, Λαοδικείας καὶ Αἴνου, τῆς θείας λειτουργίας τελεσθείσης κατὰ τὴν τάξιν, παρὰ τοῦ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Κυρίλλου καὶ τοῦ ὑπογραμ. πανοσιολ. διακόνου κ. Μαξίμου.

Πατριαρχικὸν Παρεκκλήσιον

Τῆς Ἑορτῆς τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Εὐσταθίου συμπεσούσης ἐφέτος ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, καθ' ἣν ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐχοροστάτει ἐν τῷ πανσέπτῳ Πατριαρχικῷ Ναῷ, ἐτελέσθη τῇ ἐπαύριον ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ Πατριαρχικῷ Παρεκκλησίῳ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου ἡ ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀοιδίμου ἱδρυτοῦ τοῦ Παρεκκλησίου Εὐσταθίου Εὐγενίδου νενομισμένη λειτουργία, ἐν τέλει δὲ ταύτης ἡ Α.Θ. Παναγιότης ἀνέγνω τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτοῦ.

Πατριαρχικαὶ εὐχαὶ—συγχαρητήρια.

Τῇ 6 η τοῦ μηνός, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν γενεθλίων τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Βασιλέως τῆς Γιουκγοσλαβίας Πέτρου. ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος μεταβὰς εἰς τὸ ἐνταῦθα ἔντιμον Γεν. Προξενεῖον τῆς Γιουγοσλαβίας ὁ πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλος κ. Ἀδαμάντιος διεβίβασε τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς Αὐτῆς.

—Ἡ Α. Θ. Παναγιότης διεβίβασε τὴν εὐλογιαν Αὐτῆς διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. Πρωτοσυγκέλλου τῷ ἐκ τῶν Νομικῶν Συμβούλων τῶν Πατριαρχείων ἐντιμ. κ. Ἀχιλλεῖ Μόσχῳ ἐπὶ τοῖς ἀρραβῶσι τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ. (20 τοῦ μηνός).

— Τὸν ἐκ τῶν Νομικῶν Συμβούλων τῶν Πατριαρχείων ἐντιμ. κ. Κυριακὸν Γκιώκαν, ἐπὶ τοῖς ὀνομαστηρίοις αὐτοῦ (29 τοῦ μ.) ἐπεσκέφθη ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος καὶ διεβίβασεν αὐτῷ τὰς Πατριαρχικὰς εὐχὰς ὁ πανοσιολ. Μ. Πρωτοσύγκελλος.

Ἐπισκέψεις

Κατὰ τὸν λήξαντα μῆνα ἐγένοντο δεκτοὶ παρὰ τῇ Α. Θ. Παναγιότητι καὶ ὑπέβαλον τὰ σέβη αὐτῶν:

—Τῇ 1η ὁ ἐντιμ. Γεν. Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Δημήτριος Παππᾶς ἐν συνοδείᾳ τῆς εὐγενεστάτης ἐξαδέλφης αὐτοῦ Δδος Ναούμ.

—Τῇ 5η ὁ ἐν Ἀγκύρᾳ ἐξοχώτατος πρεσβευτὴς τῆς Ρουμανίας κ. Ἀλέξανδρος Τελεμάκ.

—Τῇ 7η ὁ Γραμματεὺς τῆς ἐν Ἀγκύρᾳ Ἑλληνικῆς Πρεσβείας ἐντ. κ. Ἀλέξανδρος Βεϊνόγλου, προσελθὼν ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἐνταῦθα Ὑποπροξένου τῆς Ἑλλάδος ἐντιμ κ. Γ. Μπένση.

—Τῇ 11η ὁ ἐνταῦθα Ἀγγλικανὸς Πρωθιερεὺς αἰδεσιμολ. κ. Αὐγουστῖνος Ὄκλεϋ.

Κοινότης Ἀλεξανδρέττας

Εἰς ἀνάληψιν τῶν καθηκόντων τῆς χηρευούσης θέσεως ἱερατικῶς προϊσταμένου τῆς ἐν Ἀλεξανδρέττᾳ ὀρθοδόξου κοινότητος, ἐπὶ τῇ βάσει σχετικῆς παρακλήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ἀντιοχείας κ. Ἀλεξάνδρου, σεπτῇ Πατριαρχικῇ ἐγκρίσει ἀπεστάλη ὑπὸ τύπον προσωρινότητος ὁ ἐκ τῶν ἐφημερίων

Σταυροδρομίου πανοσ. ἀρχιμ. κ. Νικόδημος Κλωστερίδης, διατηρῶν συγχρόνως τὴν ἐνταῦθα θέσιν αὐτοῦ.

Ὁ ἀποσταλεὶς ἱερεὺς ἀφιχθεὶς τῇ 9 η τοῦ λήξαντος μηνὸς εἰς Ἀλεξανδρέτταν ἐπελήφθη τῶν καθηκόντων αὐτοῦ.

Θάνατος ἱερέως. Ἐφησυχάζων ἀπὸ ἐτῶν ἐν Τσεγκέλκιοϊ τῆς Ἐπαρχίας Χαλκηδόνος ἀπεβίωσεν ὑπέργηρως τῇ 15η τοῦ μηνὸς ὁ ἐκ τῶν παλαιῶν καὶ δοκίμων κληρικῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀπόμαχος ἐφημέριος Σταυροδρομιου ἀρχιμ. Δαμιανὸς Δημόπουλος.

Ἡ κηδεία αὐτοῦ ἐγένετο τῇ ἐπαύριον ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τῆς Θ. Μεταμορφώσεως τοῦ Νεκροταφείου Σισλῆ. Προεξῆρχε ταύτης ὁ σεβ. Μητροπολίτης Εἰρηνουπόλεως κ. Κωνσταντῖνος Ἀρχιερατικῶς Προϊστάμενος Σταυροδρομίου, συμμετέχοντος ὅλου τοῦ ἱεροῦ κλήρου τῆς Κοινότητος. Ἀπὸ μέρους τῆς Α. Θ. Παναγιότητος παρέστη ὁ πανοσιολ. Τριτεύων τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων κ. Ἰσίδωρος.

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

Συνοδικαὶ συνεδριάσεις. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης, κατελθοῦσα ἐκ Χάλκης εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τῇ 27 η τοῦ παρελθόντος μηνός, προήδρευσε τῶν κατὰ τὸν παρόντα μῆνα γενομένων τακτικῶν συνεδριῶν τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἱερὰ Μητρόπολις Θυατείρων. Ἐλήφθη καὶ ἀνεγνώσθη γράμμα τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων κ. Γερμανοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου περιγράφει τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Νικαϊκοῦ Συλλόγου δεξίωσιν καὶ τὴν ἀπονομὴν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας «τοῦ Σταυροῦ τοῦ Λάμπεθ» ἐπὶ τῇ συμπληρώσει εἰκοσαετίας ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ τῆς Α. Σεβ. ὡς ἐπισήμου ἀντιπροσώπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου παρὰ τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ.

Τῇ Α. Σεβασμιότητι διεβιβάσθη τὸ προσῆκον συγχαρητήριον ἐπὶ τῇ ὡς ἄνω τιμητικῇ διακρίσει γράμμα.

Ἱερὰ Μητρόπολις Κώου. Ἐπὶ τῇ βάσει σχετικοῦ γράμματος τοῦ Γενικοῦ Ἐπιτρόπου Κώου καὶ Καλύμνου ἀρχιμ. Φιλήμονος, ἐνεκρίθη ἡ εἰς ἱερέα χειροτονία τοῦ Θωμᾶ Παπαβασιλείου διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ χωρίου Ἀντιμαχείας.

Ἐξ ἀφορμῆς ὑποβληθεισῶν σχετικῶν αἰτήσεων ἐλήφθησαν καὶ ἀνεκοινώθησαν τοῖς ἐνδιαφερομένοις διὰ τῆς οἰκείας ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς ἀποφάσεις ἐπὶ περιπτώσεων κεκωλυμένων γάμων.

Μητροπόλεις Δ. Θράκης. Ἀνεγνώσθη Ἔκθεσις σχετικὴ πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατάστασιν τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐν τῇ Δυτικῇ Θράκῃ.

Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία Σερβίας. Ὑπεβλήθη καὶ ἀνεγνώσθη Ἔκθεσις περὶ τῆς γενικῆς καταστάσεως τῆς ἐν Σερβίᾳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἐγνώσθη ὅτι τὴν διοίκησιν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἀσκεῖ νῦν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν σεβ. Μητροπολίτην Σκοπείων κ. Ἰωσήφ, ἀπαρτιζομένη ὑπὸ τῶν σεβ. Ἐπισκόπων Τουζλάνσκη κ. Νεκταρίου, Νύσσης κ. Ἰωάννου, Τιμοκίου κ. Αἰμιλιανοῦ καὶ Βανάτου κ. Δαμασκηνοῦ.